

Arrest

nr. 283 986 van 30 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. BURNET
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 mei 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juli 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VERSCHUEREN, die *loco* advocaat P. BURNET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 april 2012 dient de verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 september 2012 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) om de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 15 juli 2015 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van twintig maanden met uitstel voor vijf jaar (behalve de periode van voorlopige hechtenis) wegens deelname aan activiteiten van mensensmokkel.

Op 2 maart 2018 beslist de commissaris-generaal tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

Met het arrest nr. 208 660 van 3 september 2018 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus bevestigd.

Op 15 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Met het arrest nr. 218 805 van 25 maart 2019 heeft de Raad het beroep tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijf verworpen en heeft hij het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd.

Op 9 april 2019 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest met nummer 237 609 van 30 juni 2020 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 28 mei 2019 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 maart 2021 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard en beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest met nummer 261 143 van 27 september 2021 vernietigt de Raad deze beslissingen.

Op 19 mei 2022 wordt de machtigingsaanvraag, ingediend op 28 mei 2019, opnieuw onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 13 juni 2022 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.05.2019 werd ingediend en op data van 25.06.2019, 15.06.2020, 04.10.2021 en 14.10.2021 werd geactualiseerd door:

A. (...), P. (...) (R.R.: xxx)
nationaliteit: Afghanistan
geboren te K. (...) op (...).1990
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 27.04.2012 in België asiel aan. Op 26.09.2012 werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aan betrokkene het subsidiair beschermingsstatuut toegekend. Op 15.07.2015 werd betrokkene echter door de Correctionele

Rechtbank (CR) van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 jaren behalve de voorlopige hechtenis wegens deelname aan activiteiten van mensensmokkel met als verzwarende omstandigheid dat dit plaatsvond binnen het kader van een criminele organisatie. Op 02.03.2018 heeft het CGVS dan ook de subsidiaire beschermingsstatus van betrokkene ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15.12.1980. Op 05.09.2018 werd de intrekking van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting bevestigd. Op 10.10.2018 werd het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd, een beslissing (bijlage 13octies) die op 25.03.2019 door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting werd bevestigd.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse samenleving in zijn thuisdorp omdat hij al acht jaar in Brussel woont en zijn denkbepelden aangepast zouden zijn aan onze Westerse denkwijze en hij dus steeds minder raakvlakken heeft met de Afghaanse cultuur. Ter staving hiervan legt hij enkele foto's voor van zijn ouderlijk huis waar zijn moeder en zus zouden zijn achtergebleven en dat mensonwaardig zou zijn. Daarnaast wijst hij erop dat hij bijzonder kwetsbaar zou zijn door zijn associatie met het Westen, daar terugkeerders vaak in het oog gehouden zouden worden of ze wel nog islamitisch genoeg zouden zijn. Hij vreest dan ook ernstige schade te lopen omwille van zijn vermeend verwesterd profiel. Hij verwijst hiervoor naar volgende algemene rapporten: EASO Rapport, information on the treatment of Afghan nationals perceived as westernized 2018-2020 van 2 september 2021 en Asyls, 'Joint report on Westernized male returnees' van augustus 2017. Betrokkene wijst erop dat door de machtsvername van de Taliban meer en meer dergelijke aanvallen tegen religieuze minderheden en andersdenkenden zouden worden uitgevoerd en dat hij door zijn profiel hierop bijgevolg een verhoogd risico zou lopen. Hij wijst erop dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de radicaal islamitische regels van de Taliban en dat niet van hem verwacht kan worden dat hij zich terug zou conformeren aan de in Afghanistan geldende normen en dit enkel om vervolging/ernstige schade te vermijden. Allereerst wijzen we er op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eraan herinnert dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie van terugkeerders in zijn land van herkomst maar om aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen dat hij aan de aangehaalde elementen zal blootgesteld worden. Wat zijn verregaande verwestering betreft, dienen we op te merken dat betrokkene deze niet aannemelijk maakt. Evenmin toont hij aan dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een leven in Afghanistan. Niettegenstaande betrokkene inderdaad zes jaar op legale wijze in België verbleven heeft (en daarna nog vier jaar op illegale wijze), is hij geboren en getogen in Afghanistan waar hij 22 jaar verbleven heeft en waar zijn naaste familieleden (zijn moeder en zus) nog steeds verblijven. Het is dan ook ongeloofwaardig dat betrokkene zodanig zou zijn verwesterd en dat dit een dermate groot gevaar met zich meebrengt dat hij zelfs niet tijdelijk kan terugkeren om de aanvraag in te dienen. Het is niet omdat betrokkene hier (tijdelijk) verblijfsrecht had, dat hij hier tewerkgesteld was en hij zeven getuigenverklaringen voorlegt en de landstalen geleerd zou hebben, dat hij per definitie verwesterd is (RVV, arrest nr 256686 van 17.06.2021).

Wat betreft de voorgelegde foto's van zijn ouderlijk huis in Afghanistan, deze kunnen niet door onze diensten niet aanvaard worden. Deze foto's kunnen namelijk eerder waar genomen zijn. Betrokkene legt geen enkel officieel stuk voor waaruit blijkt dat dit inderdaad zijn ouderlijk huis is en dat de personen afgebeeld op de foto's inderdaad zijn moeder en zus zijn. De voorgelegde foto's hebben dan ook geen enkele bewijswaarde. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Betrokkene vreest het algemeen gangbare geweld in Afghanistan en wijst erop dat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in 2012 omdat hij risico zou gelopen hebben op een schending van artikel 3 EVRM. Ter staving hiervan verwijst betrokkene naar het volgende algemene rapport: Country of

origin Focus dd. 18.03.2019. Hij baseert zich op dit algemene rapport om te concluderen dat er niet de minste veiligheid geboden kan worden bij een terugkeer naar Afghanistan en dat er een reëel risico zou bestaan dat hij het slachtoffer zou worden van een aanslag, van criminaliteit, van discriminaties en van problemen om zich aldaar terug te vestigen en te overleven. Betrokkene meent verder dat de veiligheidssituatie in Afghanistan door de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 ernstig verslechterd is, in het bijzonder in zijn provincie van herkomst Nangarhar. Hij verwijst hiervoor naar volgende algemene documenten en internationale rapporten: Ontwerpresolutie Europees Parlement van 14.09.2021, het EASO COI Report, Security Update van september 2021; 'The Taliban in Afghanistan' Council on Foreign Relations van 15 september 2021 en Human Rights Watch "You have no right to complain", education, social restrictions and justice in Taliban-held Afghanistan' van 30 juni 2021. Hieruit meent betrokkene af te leiden dat de situatie ernstig verslechterd is en dat een terugkeer een risico op onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM inhoudt.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RVV arrest 234690 van 31 maart 2020, RVV arrest 234690 van 31 maart 2020).

We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Update van september 2021, Beschikbaar

op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. In het licht van deze ingrijpende wijzingen betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan, volstaat een verwijzing naar de hem toegekende subsidiaire beschermingsstatus in 2012 niet meer om aan te tonen dat betrokkene ook actueel nog steeds een risico loopt. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat hij in het land van bestemming een reëel risico loopt op blootstelling aan een onmenselijke behandeling. Betrokkene laat echter na om persoonlijke en recente bewijsstukken hiervan voor te leggen. Een actueel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld.

Betrokkene beroept zich op het feit dat de bevoegde Belgische ambassade zich in Islamabad, Pakistan, bevindt en dat hij daar niet kan verblijven omdat hij er geen familiale banden zou hebben. Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Afghanistan; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene toont niet aan dat het voor hem onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via

de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Islamabad. Betrokkene toont niet aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich naar Pakistan te begeven. Hij verwijst enkel naar het gebrek aan familieleden in Pakistan, maar toont niet waarom dit feit hem zou verhinderen de aanvraag in te dienen bij de bevoegde ambassade. Betrokkene is een gezonde volwassen persoon die in staat geacht kan worden zich naar Pakistan te begeven zonder hulp van derden. Bovendien zijn er regelmatig Afghaanse die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Islamabad. Ook zij worden geconfronteerd met hetzelfde, hoger genoemde, probleem als betrokkene. Dit probleem kan dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Afghaanse burgers.

Betrokkene beroept zich op de lange behandelingstermijn van visumaanvragen die door de huidige Afghaanse crisis nog opgelopen zou zijn en hem dus nog langer zou blootstellen aan een risico op onmenselijke behandeling. Betrokkene haalt verder aan dat een terugkeer om een aanvraag in te dienen zo lang zou kunnen duren dat hij zijn woonst en zijn werk in België zou kunnen kwijtraken. Echter, betrokkene is heden niet gemachtigd om in België te mogen werken. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid die hem zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkenes bewering als zou de behandeling van de aanvraag lang duren, dient er opgemerkt te worden dat dit probleem, indien dit al zou bestaan, zich stelt voor alle Afghanen die via de gewone procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen. Dit probleem kan dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Afghaanse burgers.

Betrokkene wijst op het feit dat de straf die hij ontving van de CR van Brussel licht was en volledig met uitstel. Dit kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid die betrokkene zou kunnen verhinderen om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De Raad voor Vreemdelingenbetwisting oordeelde al in de arresten van 05.09.2018 en 25.03.2019 dat de intrekking van betrokkenes subsidiaire beschermingsstatus en de daaropvolgende intrekking van zijn verblijfsrecht, terecht en pertinent gemotiveerd waren, rekening houdend met de aard en de zwaarte van betrokkenes veroordeling.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2012 in België zou verblijven, dat hij hier haast altijd tewerkgesteld zou zijn geweest, dat hij vlot Frans zou spreken, dat hij tevens Nederlands zou studeren, dat hij hier een grote vriendenkring opgebouwd zou hebben, dat hij hier zijn leven opgebouwd zou hebben, dat hij graag verder in België zou willen blijven, dat hij zich volledig ingezet zou hebben om zich te integreren in de Belgische maatschappij en zich aan te passen aan de Belgische normen en waarden, dat hij hier zowel een professioneel bestaan als een sociaal leven zou uitgebouwd hebben, dat hij zijn denkbeelden aangepast zou hebben aan de westerse levensstijl, dat hij zich de westerse waarden en normen eigen gemaakt zou hebben, dat hij hier volledig ingeburgerd zou zijn, dat hij zijn arbeidsovereenkomst dd. 28.03.2017 voorlegt evenals zijn huurovereenkomst, zijn individuele rekening uit 2017, enkele loonfiches en zeven getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)"

Op 19 mei 2022 beslist de gemachtigde ten aanzien van de verzoeker tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 13 juni 2022 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: A., P. (...)
geboortedatum: (...).1990
geboorteplaats: K. (...)
nationaliteit: Afghanistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Tevens maakt de verzoeker gewag van een manifeste schending van de appreciatiemarge.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"Voorafgaandelijk

1. De motiveringsplicht heeft een dubbele gedaante: de materiële motiveringsplicht enerzijds en de formele motiveringsplicht anderzijds. De materiële motiveringsplicht houdt in dat de beslissing moet worden gedragen door rechtsgeldige motieven, de formele motiveringsplicht gaat een stap verder en vereist dat die motieven terug te vinden zijn in de bestuurlijke beslissing zelf (zie 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 143).

Volgens vaste rechtspraak moet een administratieve rechtshandeling, om te voldoen aan de formele motiveringsplicht die wordt opgelegd in de Wet Motivering Bestuurshandelingen, de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die hieraan ten grondslag liggen; die motivering moet afdoende zijn om de belanghebbende in staat te stellen terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt.

Dit werd een verplichting door de wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke bestuurshandelingen.

De ingeroepen wettelijke bepalingen bepalen dat elke administratieve beslissing volledig, afdoende en concreet gemotiveerd moet worden.

In de Commissie van de Kamer heeft de minister geoordeeld "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6). Namelijk, deze verplichting blijft algemeen en moet proportioneel zijn ten aanzien van het gewicht van de beslissing.

De naleving van deze vereiste dient geëvalueerd te worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde: "toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de desbetreffende beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinence van deze beslissing beter te kunnen begrijpen" (vrije vertaling, C.E., 14 juin 2002, n° 107.842).

De bedoeling van de vermelde wettelijke bepaling komt ook neer op het verplichten van de administratie om "de rechter een grondige basis te bieden voor zijn legaliteitscontrole "De algemene verplichting om de administratieve handelingen te motiveren maakt eveneens een essentiële garantie uit voor de goede

werking, namelijk de legaliteitscontrole van de administratieve bestuurshandelingen" (vrije vertaling, Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

E. Cerexhe en J. Vande Lanotte hebben herhaaldelijk gesteld dat de motivering gedetailleerd moet zijn wanneer het gaat over beslissingen die het voorwerp hebben uitgemaakt van discussies en waarbij de overheid een grote appreciatiemarge beschikt.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing en bijgevolg hem toelaten het wettelijk en pertinent karakter van deze beslissing te begrijpen, alsook de opportuniteit om deze in rechte aan te vechten (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009, C.E. 14 juni 2002, n° 107.842).

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt de materiële motiveringsplicht in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 november 2014, nr. 229.301; RvV 1 februari 2016, nr. 161.429).

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.65)

2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten rekening moet houden bij het nemen van de beslissing (Cass. 8 april 2011, nr. 212.579). Het legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel omvat de plicht voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135) (zie 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126).

3. Volgens de rechtspraak van de RvV is er sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, "wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing" (RvV 31 augustus 2015, nr. 151.460).

4. De aanwezigheid van buitengewone omstandigheden omvat de verplichting voor de verzoeker om aan te tonen dat het voor hem onmogelijk is, of bijzonder moeilijk, om terug te keren naar zijn land van herkomst om er de nodige machtiging tot verblijf te vragen (in deze zin: RvV 9.628, 9 april 2008, onuitgegeven; RvV n° 5.616, 10 januari 2008, onuitgegeven; RvV n° 7.722, 22 februari 2008, onuitgegeven).

De Raad van State verduidelijkt het volgende: "de buitengewone omstandigheden zijn geen gevallen van overmacht, het volstaat dat verzoeker aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om er een machtiging te vragen" (R.v.S., arrest n° 93760, 6 maart 2001, R.D.E. januari - februari - maart 2001, n° 113, 217).

Meer bepaald, is een buitengewone omstandigheid een omstandigheid die de vreemdeling, die zich op het Belgische grondgebied bevindt, verhindert tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om er de formaliteiten te vervullen nodig voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf (R.v.S., arrest n° 74880, 30/06/1998, RDE, april/mei/juni 1998, p.229).

Het volstaat om eraan te herinneren dat het aan de overheid is om te oordelen, in elk geval afzonderlijk, over het buitengewone karakter van de aangebrachte omstandigheden, dit terwijl het vaststaat dat het onderzoek van de aanvraag twee aspecten bevat, zijnde de ontvankelijkheid en de grond van de zaak. Dit sluit op generlei wijze uit, zoals in onderhavig geval, dat éénzelfde feit tegelijkertijd een bijzondere omstandigheid uitmaakt die een aanvraag in België verantwoordt en een reden is die de verblijfsmachtiging toelaat (RW n°8.749,14 maart 2008, onuitgegeven en RW n°10.841, 30 april 2008, onuitgegeven).

Hoewel de Minister of zijn afgevaardigde in zijn onderzoek naar bijzondere omstandigheden over een grote appreciatiebevoegdheid beschikt, is hij er niettemin toe gehouden om zijn beslissing te motiveren en te verantwoorden, rekening houdend met alle elementen eigen aan het geval (RVV n° 7.839, 26 februari 2008, onuitgegeven - in deze zin eveneens: RVV 11.640, 23 mei 2008, onuitgegeven; 12.935 van 20 juni 2008, onuitgegeven).

IN CASU:

Eerste onderdeel

5. Verzoeker voert in de eerste plaats aan dat de bestreden beslissing op onvoldoende wijze is gemotiveerd doordat ieder element aangevoerd als buitengewone omstandigheid afzonderlijk en op abstracte wijze wordt afgewezen zonder dat de elementen in hun geheel en op concrete wijze worden beoordeeld.

De notie zelf van "bijzondere moeilijkheid" legt een belangenafweging op, alsook een onderzoek van de proportionaliteit in de appreciatie van de buitengewone omstandigheden die toelaten dat de aanvraag wordt ingediend vanop het Belgisch grondgebied.

Verwerende partij beoordeelt de aangevoerde omstandigheden op individuele wijze, zonder hen in hun geheel en op serieuze wijze te beoordelen.

Nochtans kan worden verwacht dat deze elementen in hun geheel worden onderzocht, opdat zou blijken dat verwerende partij de aanvraag met zorgvuldigheid heeft behandeld.

Verzoeker voert aan dat in, in hun geheel, de aangevoerde elementen wel degelijk een buitengewone omstandigheid inhouden die rechtvaardigen dat de aanvraag van op het Belgisch grondgebied wordt ingediend, aangezien deze omstandigheden het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Zo heeft hij in zijn aanvraag de context trachten uit te leggen van de intrekking van de subsidiaire bescherming en zijn verblijfsrecht, namelijk dat dit het gevolg was van een correctionele veroordeling (en niet van een verbetering van de veiligheidssituatie), maar dat de veiligheidssituatie nog steeds zodanig gevaarlijk was dat hij bij terugkeer een risico loopt slachtoffer te worden van onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Volgend op de gewijzigde situatie in Afghanistan heeft hij zijn aanvraag op deze punten geactualiseerd op 4 en 14 oktober 2021.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij de verschillende aangevoerde elementen van verzoekers individuele situatie als een geheel heeft willen inzien, wel integendeel.

Dat de administratie een discretionaire bevoegdheid heeft in dergelijke materie, veronderstelt niettemin dat zij de motivering van haar beslissing op individuele wijze moeten worden gemotiveerd (RvV 17 december 2014, nr. 135.140).

Uit de bestreden beslissing moet blijken dat alle aangebrachte elementen in rekening worden genomen (RvV 30 april 2015, nr. 144.657). Het zorgvuldigheidsbeginsel veronderstelt namelijk dat alle elementen van de zaak in aanmerking worden genomen bij het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het dossier.

Dit blijkt ook uit de rechtspraak van uw Raad (zie arrest nr. 165.752 van 13 april 2016):

"Het louter antwoorden op alle door verzoekers aangehaalde elementen afzonderlijk volstaat in casu niet, nu de Raad in deze uitzonderlijke zaak van mening is dat het geheel van aangehaalde buitengewone omstandigheden door de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze werd beoordeeld. Verweerder onderstreept in deze terecht dat de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en de Raad zich hierbij niet in de plaats van de gemachtigde mag stellen, doch dit neemt niet weg dat de gemachtigde hierbij niet op kennelijk onredelijke wijze mag te werk gaan, hetgeen in casu om voormelde redenen het geval is."

Per analogie, diende in casu alle aangevoerde elementen in hun geheel te worden onderzocht, en niet ieder afzonderlijk. Zodoende is het onderzoek op onzorgvuldige wijze gebeurd, waardoor de beslissing in strijd is met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Daarenboven is de motivering van de beslissing zodoende ook manifest onvoldoende, gezien het manifest onredelijk is om het geheel van elementen niet hun geheel in aanmerking te nemen. Hierdoor is het materiële motiveringsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en voorzien in artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, alsook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, geschonden.

Tweede onderdeel

6. Verzoeker had in zijn aanvraag (stuk 2), en in de aanvulling van 15.06.2020 (stuk 3) en deze van 04.10.2021 (stuk 4) en 14.10.2021 (stuk 5) na de machtsovername door de Taliban, aangevoerd dat hij bij terugkeer een risico op onmenselijke of vernederende behandeling riskeert omwille van de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst en van bepaalde persoonlijke elementen (problemen met taliban en verwestering), wat derhalve buitengewone omstandigheden uitmaken die het onmogelijk maken voor hem om de aanvraag tot machtiging op de gewoonlijke wijze in te dienen.

De motivering in de bestreden beslissing om dit niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid is manifest onvoldoende, om de redenen hieronder uiteengezet.

6.1. In de eerste plaats wordt door verwerende partij gemotiveerd dat enkel wordt verwezen naar de algemene situatie in Afghanistan. Volgende passages uit de bestreden beslissing illustreren dit:

"In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie van terugkeerders in zijn land van herkomst maar om aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen dat hij aan de aangehaalde elementen za blootgesteld worden"

Of:

"In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijke behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. "

Deze motivering vindt echter helemaal geen steun in het dossier van betrokkene.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, heeft verzoeker wel degelijk verschillende concrete en persoonlijke elementen aangebracht.

Zo blijkt uit aanvraag en actualisaties:

- dat zijn denkbepelden aangepast zijn aan de Westerse denkwijze, en steeds minder raakvlakken heeft met de Afghaanse cultuur, dit onder meer door zijn verblijf van 9,5 jaar in België, zijn sociale en professionele integratie;*
- dat hij hierdoor bijzonder kwetsbaar is, aangezien van terugkeerders wordt vermoed dat ze bekeerd zijn, waardoor ze in het oog worden gehouden, wat des te meer zo is na de machtsovername door de Taliban;*
- dat de veiligheidssituatie in Afghanistan en in het bijzonder in zijn regio van herkomst, de provincie Nangarhar, niet onder controle is en na de machtsovername van de Taliban nog verslechterd is,*

waardoor er een werkelijk risico bestaat dat hij slachtoffer zal worden van ofwel een aanslag, ofwel criminaliteit, ofwel discriminaties en vervolgingen.

- dat dit verhoogd risico op vervolging of op ernstige schade voor Afghanen die terugkeren uit Europa en die beschouwd worden als zijnde "verwesterd" na de machtsovername van de Taliban nog is toegenomen

Dat verwerende partij hier ook effectief kennis van had, blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing zelf, die deze verschillende individuele elementen zelfs opsomt.

Er werd dus wel degelijk in concreto uitgelegd op grond waarvan er in zijn specifiek geval een risico bestaat op een schending van artikel 3 EVRM.

In het arrest van 27 september 2021 met nr. 261 143 waarbij de negatieve beslissing van 08.03.2021 werd vernietigd, bevestigt uw Raad ook dat verzoeker persoonlijke elementen heeft naar voren gebracht. Door in de beslissing van 19.05.2022 opnieuw geheel foutief te verwijzen naar de gebrekkige argumentatie van een gebrek aan individuele elementen die minstens een begin van bewijs leveren, miskent de verwerende partij wederom deze realiteit.

Verzoeker benadrukt dat de algemene veiligheidssituatie in zijn specifieke regio van herkomst wel degelijk in zijn individueel geval een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in de zin van artikel 9bis. In zijn actualisatie van 04.10.2021 stelt verzoeker dat in zijn provincie van herkomst, Nangarhar, de situatie nog problematischer is geworden door de eveneens sterke aanwezigheid van de Afghaanse tak van IS, dewelke bovendien in strijd zijn met de Taliban. Dit maakt dat de situatie nog onveiliger is geworden dan ze reeds was en dat een terugkeer in deze omstandigheden bijgevolg een risico op onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM inhoudt.

Na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 is de veiligheidssituatie dus wel gewijzigd, doch geenszins verbeterd, en al zeker niet voor iemand als verzoeker die zich de westerse denkwijze heeft eigen gemaakt.

Hierbij beklemt toont verzoeker dat hij in deze actualisatie van 04.10.2021 specifiek ingaat op de gewijzigde situatie in Afghanistan na de machtsovername van de Taliban. Verwerende partij stelt echter in de bestreden beslissing dat er een afname is van het willekeurig geweld in Afghanistan na de machtsovername hiermee de indruk wekkend dat de situatie verbeterd is. Zij wijst echter niet op het veranderende geweld dat juist door het nieuwe regime wordt geïnstalleerd en wat, zeker gezien het verwesterd profiel van verzoeker, hem in concreto blootstelt aan een verhoogd risico op vervolging of ernstige schade in geval van terugkeer. Verzoeker geeft dit dus duidelijk aan.

Daarnaast is het ook veelzeggend dat uw Raad bij arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 oordeelde dat er indicaties van gedragingen van de Taliban zijn die een ontwrichtend effect hebben op de reeds zeer precaire socio-economische omstandigheden. Uw Raad geeft nog aan dat de huidige rapporten met de nodige voorzichtigheid moeten gelezen worden gezien verschillende instanties niet meer naar behoren functioneren zoals voorheen en dat de huidige socio-economische en humanitaire situatie mogelijks binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de bestreden beslissing kan in niets opgemaakt worden dat deze gewijzigde situatie in die zin onderzocht werd.

Verwerende partij brengt in de bestreden beslissing geen concrete argumenten aan waaruit het tegendeel zou moeten blijken.

Dat verzoeker verwijst naar een algemene veiligheidssituatie betekent daarom in se geenszins dat het louter een algemene bewering betreft, zoals bevestigd in uw voorgaand arrest van 27 september 2021.

Dit is ook reeds wat uw Raad oordeelde in een arrest van 28 november 2014 (n° 134.153).

De bestreden beslissing is derhalve strijdig met de materiële motiveringsplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling, daar ze niet steunt op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 november 2014, nr. 229.301; RvV 1 februari 2016, nr. 161.429).

Ook is dit strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien er geen correcte feitengaring werd gedaan door verwerende partij, en geen rekening werd gehouden met alle elementen aangebracht door verzoeker maar louter stereotiepe motivering werd gegeven.

6.2. Specifiek aangaande de verwestering wenst verzoeker nog op te merken dat geen redelijk gewicht wordt gegeven aan zijn 10-jarig verblijf in België.

Het 10-jarig verblijf van verzoeker is, naast de andere elementen, juist determinerend in dit proces van verwestering. De andere aangehaalde elementen als sociale en professionele integratie (aangetoond door onder meer individuele rekeningen, talenkennis, een huurcontract en getuigenverklaringen waarin onder meer naar voren komt dat hij een Indische partner heeft), krijgen door dit langdurig verblijf immers gewicht.

Exemplarisch hiervoor is dat de verwerende partij het arrest met nr. 256686 van 17.06.2021 van uw Raad aanhaalt om de verwestering van verzoeker als onaannemelijk af te doen. Het betreft hier echter een zaak van iemand die slechts vijfjaar in België verbleef, zijnde de helft minder dan hier het geval, wat in deze orde van grootte en gezien de relatief jonge leeftijd van verzoeker bij vertrek uit Afghanistan een substantieel verschil is. De verwijzing naar dit arrest van uw Raad is dan ook niet dienstig.

Het betreft hier een manifeste beoordelingsfout van de verwerende partij. Zij dient immers haar beslissing te gronden op de individuele elementen aangehaald door verzoeker in de aanvraag en gedurende de verschillende actualisaties, quod non.

Naast de daadwerkelijke verwestering is er tenslotte ook sprake van een verhoogd risico op vervolging als gevolg van een gepercipieerde verwestering. Het is inderdaad zo dat een persoon in kwestie niet effectief een bepaalde overtuiging moet zijn toegedaan. Het is voldoende dat deze hem toegeschreven wordt door de actor van vervolging, dit in toepassing van artikel 10.2 van de Kwalificatierichtlijn:

"Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven"

Verzoeker heeft hierbij in de aanvraag aangegeven bijzonder kwetsbaar te zijn aangezien van terugkeerders vaak wordt vermoed dat ze bekeerd zijn, waardoor ze in het oog worden gehouden.

Sinds de machtsovername van de Taliban geldt dit des te meer. Hierover heeft verzoeker vervolgens gewezen bij zijn actualisatie van 04.10.2021. Er wordt echter in niets met deze realiteit van gepercipieerde verwestering rekening gehouden door verwerende partij. Ook wordt niet gemotiveerd waarom dit in verzoekers concrete geval niet wordt meegenomen in de beoordeling van de buitengewone omstandigheden.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht dient dan ook aangenomen te worden.

6.3. Verder stelt de bestreden beslissing dat verzoeker niet aantoont waarom het voor hem onmogelijk is zich naar Pakistan te begeven om daar bij de Belgische ambassade in Islamabad de aanvraag in te dienen.

Echter, verwerende partij kan zich niet beperken tot de vaststelling dat verzoeker geen elementen heeft aangevoerd waaruit blijkt dat hij zich niet naar Pakistan zou kunnen begeven om bij de bevoegde diplomatieke post zijn aanvraag in te dienen, zonder verder te beoordelen of de veiligheidssituatie in Afghanistan een element is dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk maakt om de aanvraag via de reguliere weg in te dienen.

Immers, verwerende partij kan er niet zomaar van uitgaan dat hij gedurende de behandeling van de aanvraag in een land zal verblijven waarvan hij niet de nationaliteit heeft, enkel en alleen omdat daar de bevoegde diplomatieke post. In deze heeft uw Raad ook reeds geoordeeld dat het niet redelijk is er van uit te gaan dat hij, als Afghaanse onderdaan, gedurende de behandeling van zijn aanvraag in een land kan verblijven waarvan hij niet de nationaliteit heeft, enkele en alleen omdat daar de bevoegde

diplomatieke post zich bevindt. (RVV 27 september 2021, arrest nr. 261 626 / II). Uw arrest van 27 september 2021 met nr. 261 143 bevestigt dit.

Bovendien heeft verzoeker aangegeven over geen enkel familiaal of ander netwerk in Pakistan te beschikken.

Gedurende de behandeling van de aanvraag moet hij bijgevolg ergens kunnen verblijven, en dit kan enkel in zijn land van herkomst, namelijk Afghanistan. De buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat een aanvraag in België wordt ingediend, kunnen namelijk dus niet beperkt worden tot elementen die het indienen van de aanvraag onmogelijk maken, maar kunnen ook elementen zijn die het verblijf tijdens de behandeling van de aanvraag onmogelijk maken.

In casu heeft verzoeker concrete elementen aangebracht die een (zelfs tijdelijk) verblijf in zijn land van herkomst totaal onmogelijk maken, namelijk een gevaar van schendingen van artikel 3 EVRM, wat niet correct onderzocht werd door het verwerende partij.

De hierboven vermelde motivering met betrekking tot de mogelijkheid van indiening van aanvraag van machtiging tot verblijf in Pakistan is dan ook volstrekt onvoldoende.

De bestreden beslissing is derhalve strijdig met de materiële motiveringsplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling, daar ze niet steunt op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 november 2014, nr. 229.301; RvV 1 februari 2016, nr. 161.429).

Derde onderdeel

7.1. Ten slotte had verzoeker in zijn aanvraag uiteengezet dat hij al sinds 2012 in België verblijft, dat hij haast altijd in België heeft gewerkt, dat hij vlot Frans spreekt en Nederlands studeert, dat hij een grote vriendenkring heeft in België, en dat hij zijn leven hier heeft opgebouwd en graag wil verderzetten. Ook heeft hij aangegeven dat zijn denkbeelden ten gevolge van zijn lang verblijf in België sterkt zijn aangepast aan de Westerse denkwijze, en dat hij zich dus niet terug zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse samenleving.

Met andere woorden heeft verzoeker uiteengezet dat zijn centrum van belangen en zijn privéleven in de zin van artikel 8 EVRM zich in België bevindt, en niet meer in Afghanistan.

Hieromtrent stelt de bestreden beslissing echter enkel het volgende: "de elementen van lang verblijf en integratie (onder meer dat betrokkene sinds 2012 in België verblijft, vlot Frans spreekt, een grote vriendenkring zou hebben opgebouwd, een professioneel bestaan als een sociaal leven zou uitgebouwd hebben, dat hij de westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt, dat hij een arbeidscontract heeft neergelegd, verscheidene getuigenverklaringen,) kunnen niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr 198.769)".

Deze motivering kan niet als afdoende worden beschouwd.

Immers, verwerende partij dient te motiveren waarom deze elementen niet beschouwd kunnen worden als reden die het voor verzoeker zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om zijn aanvraag via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland in te dienen, en kan zich niet beperken tot het stellen dat dit enkel tot de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag behoort.

Hoewel dit inderdaad elementen zijn die in aanmerking kunnen worden genomen om de gegrondheid van de aanvraag te beoordelen, belet dit niet dat dit ook elementen kunnen zijn die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen. Het omgekeerde beweren is een voorwaarde toevoegen aan de wetgeving.

In dit verband wordt verwezen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 februari 2010 (nr. 39.028):

« Le Conseil relève que la partie défenderesse n'a nullement ajouté une condition à la loi. En effet, cette dernière n'a jamais prétendu que la longueur du séjour et l'intégration ne pouvaient jamais constituer des circonstances exceptionnelles. (...) En l'espèce, elle a expliqué pourquoi ces éléments n'empêchaient nullement un retour temporaire au pays d'origine afin d'y lever les autorisations nécessaires. »

« De Raad stelt vast dat de verwerende partij geenszins een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd. Immers, deze laatste heeft nooit beweerd dat de lengte van het verblijf en de integratie nooit buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. (...) In casu, heeft zij uitgelegd waarom deze elementen een tijdelijk verblijf naar het land van herkomst om er de toestemmingen te heffen niet verhinderen. »

In tegenstelling tot de feiten onderhavig aan dit arrest heeft verwerende partij in casu niet uitgelegd waarom de talrijke elementen van integratie een tijdelijke terugkeer niet verhinderen. Deze elementen werden gewoonweg niet eens onderzocht omdat het zagezegd enkel in de gegrondheidsfase relevant zijn.

Nochtans gaat het om verschillende elementen die wijzen op een breed gelaagde integratie:

- 10-jarig verblijf in België
- vlot Frans, noties Nederlands
- professionele integratie (arbeidsovereenkomst dd. 28.03.2017 + individuele rekeningen 2017 en 2018, loonfiches 2018)
- getuigenverklaringen
- huurovereenkomst dd. 24.05.2017

De motivering van de bestreden beslissing op dit punt is bijgevolg volstrekt onvoldoende.

Verzoeker had immers deze elementen van integratie uiteengezet o.a. om uit te leggen dat hij zich de westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt, en hierdoor een verhoogd risico op onmenselijke behandeling loopt in de zin van artikel 3 EVRM in zijn land van herkomst, wat sinds de machtsvername door de taliban nog significant is toegenomen zoals uit de aanvulling van 04.10.2021 wordt gestaafd.

Dit waren dus wel degelijk elementen die een terugkeer, zelfs tijdelijk, naar zijn land van herkomst onmogelijk maken, en die dus in het kader van de ontvankelijkheidsfase moesten worden onderzocht.

De bestreden beslissing is derhalve strijdig met de materiële motiveringsplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling, daar ze niet steunt op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 november 2014, nr. 229.301; RvV 1 februari 2016, nr. 161.429).

Ook blijkt hier overduidelijk uit dat geen rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier, wat strijdig is met het zorgvuldigheidsbeginsel.

7.2. Daarenboven stelt zich de vraag of de verplichting om de aanvraag in het buitenland in te dienen een mogelijk schending van artikel 8 EVRM inhoudt gelet van de verregaande integratie van verzoeker en het feit dat zijn privéleven zich in België bevindt. Omwille van zijn integratie in België, en de nauwe banden die hij heeft opgebouwd met het land, bevindt zijn privéleven zich op heden in België, en zou een (zelfs tijdelijke) afwezigheid uit België een ernstige verstoring betekenen van deze banden en aldus van zijn privéleven.

De aangevoerde elementen van integratie waren dus wel degelijk in aanmerking te nemen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, namelijk in het kader van het onderzoek naar een mogelijke positieve verplichting op grond van artikel 8 EVRM voor de Belgische autoriteiten om verzoeker toe te laten om zijn aanvraag in België in te dienen zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier kan blijven handhaven en ontwikkelen.

Verwerende partij kon zich dus niet gewoonweg beperken tot het verwerpen van deze elementen, zonder deze in aanmerking te nemen bij de belangenafweging vereist in het kader van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing is derhalve strijdig met de materiële motiveringsplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling, daar ze niet steunt op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 november 2014, nr. 229.301; RvV 1 februari 2016, nr. 161.429).

Ook blijkt hier overduidelijk uit dat geen rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier, wat strijdig is met het zorgvuldigheidsbeginsel.

En ten slotte kan ook worden aangenomen dat geen correct onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 8 EVRM werd uitgevoerd, doordat geen rekening werd gehouden met deze elementen. Derhalve maakt deze motivering ook een schending uit van artikel 8 EVRM.

Het eerste en enige middel is gegrond (vernietiging)."

2.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

"In het enige middel gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag 9bis onontvankelijk wordt verklaard haalt verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel, evenals van de artikel 3 en 8 EVRM.

In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing op onvoldoende wijze is gemotiveerd. Elk element aangevoerd als buitengewone omstandigheid wordt afzonderlijk en op abstracte wijze afgewezen zonder ze in hun geheel en op concrete wijze te beoordelen. Hij stelt bij terugkeer naar zijn land van herkomst nog steeds een gevaar loopt het slachtoffer te worden van een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, gelet op de gevaarlijke veiligheidssituatie aldaar.

In een tweede onderdeel herhaalt verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een risico op onmenselijke of vernederende behandeling riskeert omwille van de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst en gelet op de machtsovername door de Taliban. Hij stelt artikel 3 EVRM op zijn eigensituatie te hebben toegepast en verwijst hierbij naar:

- zijn denkbelden die aangepast zijn aan de Westerse denkwijze en steeds minder aan de Afghaanse cultuur*
- het vermoeden dat terugkeerders bekeerd zijn, waardoor ze in het oog gehouden worden*
- de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst die nog steeds verre van onder controle is*
- een verhoogd risico op vervolging of op ernstige schade voor Afghanen die terugkeren uit Europa en beschouwd worden als zijnde "verwesterd" en dit na de machtsovername door de Taliban.*

Hij benadrukt dat de specifieke veiligheidssituatie in een specifieke regio een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Hij verwijst verder naar de motivering in de bestreden beslissing inzake het indienen van de verblijfsaanvraag in Pakistan en stelt dat er niet zomaar van kan worden uitgegaan dat hij gedurende de behandeling van de aanvraag in een land kan verblijven waarvan hij niet de nationaliteit heeft.

In een derde onderdeel verwijst verzoeker naar zijn verblijf in België sedert 2012, er gewerkt te hebben, Frans en Nederlands te spreken, er een grote vriendenkring te hebben en er zijn leven te hebben opgebouwd en verder te willen zetten. Hij stelt wederom te zijn aangepast aan de Westerse denkwijze en zich niet terug zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse samenleving.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aangeeft op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van openthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker die motieven inhoudelijk aanvecht en een schending van de materiële motiveringsplicht tracht aan te tonen, dient te worden opgemerkt dat de Raad bij de beoordeling daarvan niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Uit de lezing van de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis blijkt dat het Bestuur rekening heeft gehouden met alle elementen die verzoeker als buitengewone omstandigheid heeft aangehaald in de aanvraag 9bis (eigen vetschrift):

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 27.04.2012 in België asiel aan. Op 26.09.2012 werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aan betrokkene het subsidiair beschermingsstatuut toegekend. **Op 15.07.2015 werd betrokkene echter door de Correctionele Rechtbank (CR) van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 5 jaren behalve de voorlopige hechtenis wegens deelname aan activiteiten van mensensmokkel met als verzwarende omstandigheid dat dit plaatsvond binnen het kader van een criminele organisatie.** Op 02.03.2018 heeft het CGVS dan ook de subsidiaire beschermingsstatus van betrokkene ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15.12.1980. Op 05.09.2018 werd de intrekking van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting bevestigd. Op 10.10.2018 werd het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd, een beslissing (bijlage 13octies) die op 25.03.2019 door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting werd bevestigd.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse samenleving in zijn thuisdorp omdat hij al acht jaar in Brussel woont en zijn denkbeelden aangepast zouden zijn aan onze Westerse denkwijze en hij dus steeds minder raakvlakken heeft met de Afghaanse cultuur. Ter staving hiervan legt hij enkele foto's voor van zijn ouderlijk huis waar zijn moeder en zus zouden zijn achtergebleven en dat menonwaardig zou zijn. Daarnaast wijst hij erop dat hij bijzonder kwetsbaar zou zijn door zijn associatie met het Westen, daar terugkeerders vaak in het oog gehouden zouden worden of ze wel nog islamitisch genoeg zouden zijn. Hij vreest dan ook ernstige schade te lopen omwille van zijn vermeend verwesterd profiel. Hij verwijst hiervoor naar volgende algemene rapporten: EASO Rapport, information on the treatment of Afghan nationals perceived as westernized 2018-2020 van 2 september 2021 en Asyls, 'Joint report on Westernized male returnees' van augustus 2017. Betrokkene wijst erop dat door de machtsovername van de Taliban meer en meer dergelijke aanvallen tegen religieuze minderheden en andersdenkenden zouden worden uitgevoerd en dat hij door zijn profiel hierop bijgevolg een verhoogd risico zou lopen. Hij wijst erop dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de radicaal islamitische regels van de Taliban en dat niet van hem verwacht kan worden dat hij zich terug zou conformeren aan de in Afghanistan geldende normen en dit enkel om vervolging/ernstige schade te vermijden. Allereerst wijzen we er op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eraan herinnert dat **het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.** In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, **geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet.** » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie van terugkeerders in zijn land van herkomst maar om aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen dat hij aan de aangehaalde elementen zal blootgesteld worden. **Wat zijn verregaande verwestering betreft, dienen we op te merken dat betrokkene deze niet aannemelijk maakt. Evenmin toont hij aan dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een leven in Afghanistan.** Niettegenstaande betrokkene inderdaad zes jaar op legale wijze in België verbleven heeft (en daarna nog vier jaar op illegale wijze), is hij **geboren en getogen in Afghanistan waar hij 22 jaar verbleven heeft en waar zijn naaste familieleden (zijn moeder en zus) nog steeds verblijven. Het is dan ook ongelooftwaardig dat betrokkene zodanig zou zijn verwesterd en dat dit een dermate groot gevaar met zich meebrengt dat hij zelfs niet tijdelijk kan terugkeren om de aanvraag in te dienen.** Het is niet omdat betrokkene hier (tijdelijk) verblijfsrecht had, dat hij hier tewerkgesteld was en hij zeven getuigenverklaringen voorlegt en de landstalen geleerd zou hebben, dat hij per definitie verwesterd is (RvV, arrest nr 256686 van 17.06.2021).

Wat betreft de voorgelegde foto's van zijn ouderlijk huis in Afghanistan, deze kunnen niet door onze diensten niet aanvaard worden. Deze foto's kunnen namelijk eender waar genomen zijn. Betrokkene legt geen enkel officieel stuk voor waaruit blijkt dat dit inderdaad zijn ouderlijk huis is en dat de personen afgebeeld op de foto's inderdaad zijn moeder en zus zijn. De voorgelegde foto's hebben dan ook geen enkele bewijswaarde. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende

bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Betrokkene vreest het algemeen gangbare geweld in Afghanistan en wijst erop dat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in 2012 omdat hij risico zou gelopen hebben op een schending van artikel 3 EVRM. Ter staving hiervan verwijst betrokkene naar het volgende algemene rapport: Country of origin Focus dd. 18.03.2019. Hij baseert zich op dit algemene rapport om te concluderen dat er niet de minste veiligheid geboden kan worden bij een terugkeer naar Afghanistan en dat er een reëel risico zou bestaan dat hij het slachtoffer zou worden van een aanslag, van criminaliteit, van discriminaties en van problemen om zich aldaar terug te vestigen en te overleven. Betrokkene meent verder dat de veiligheidssituatie in Afghanistan door de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 ernstig verslechterd is, in het bijzonder in zijn provincie van herkomst Nangarhar. Hij verwijst hiervoor naar volgende algemene documenten en internationale rapporten: Ontwerpresolutie Europees Parlement van 14.09.2021, het EASO COI Report, Security Update van september 2021; 'The Taliban in Afghanistan' Council on Foreign Relations van 15 september 2021 en Human Rights Watch "You have no right to complain", education, social restrictions and justice in Taliban-held Afghanistan' van 30 juni 2021. Hieruit meent betrokkene af te leiden dat de situatie ernstig verslechterd is en dat een terugkeer een risico op onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM inhoudt.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat **de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.** In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020).

We wijzen er verder op dat **de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is.** Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Update van september 2021, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. **Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.**

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. **Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard.**

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. In het licht van deze ingrijpende wijzigingen betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan, volstaat een verwijzing naar de hem toegekende subsidiaire beschermingsstatus in 2012 niet meer om aan te tonen dat betrokkene ook actueel nog steeds een risico loopt. **Het is aan betrokkene om aan te tonen dat hij in het land van bestemming een reëel risico loopt op blootstelling aan een onmenselijke behandeling. Betrokkene laat echter na om persoonlijke en recente bewijsstukken hiervan voor te leggen. Een actueel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld.** Betrokkene beroept zich op het feit dat de bevoegde Belgische ambassade zich in Islamabad, Pakistan, bevindt en dat hij daar niet kan verblijven omdat hij er geen familiale banden zou hebben. Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Afghanistan; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. **De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene toont niet aan dat het voor hem onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Islamabad.**

Betrokkene toont niet aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich naar Pakistan te begeven. Hij verwijst enkel naar het gebrek aan familieleden in Pakistan, maar toont niet waarom dit feit hem zou verhinderen de aanvraag in te dienen bij de bevoegde ambassade. **Betrokkene is een gezonde volwassen persoon die in staat geacht kan worden zich naar Pakistan te begeven zonder hulp van derden. Bovendien zijn er regelmatig Afghaanse die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Islamabad. Ook zij worden geconfronteerd met hetzelfde, hoger genoemde, probleem als betrokkene.** Dit probleem kan dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Afghaanse burgers.

Betrokkene beroept zich op de lange behandelingstermijn van visumaanvragen die door de huidige Afghaanse crisis nog opgelopen zou zijn en hem dus nog langer zou blootstellen aan een risico op onmenselijke behandeling. Betrokkene haalt verder aan dat een terugkeer om een aanvraag in te dienen zo lang zou kunnen duren dat hij zijn woonst en zijn werk in België zou kunnen kwijtraken. Echter, betrokkene is heden niet gemachtigd om in België te mogen werken. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid die hem zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkes bewering als zou de behandeling van de aanvraag lang duren, dient er opgemerkt te worden dat dit probleem, indien dit al zou bestaan, zich stelt voor alle Afghanen die via de gewone procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen. Dit probleem kan dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Afghaanse burgers.

Betrokkene wijst op het feit dat de straf die hij ontving van de CR van Brussel licht was en volledig met uitstel. Dit kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid die betrokkene zou kunnen verhinderen om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De Raad voor Vreemdelingenbetwisting oordeelde al in de arresten van 05.09.2018 en 25.03.2019 dat de intrekking van betrokkes subsidiaire beschermingsstatus en de daaropvolgende intrekking van zijn verblijfsrecht, terecht en pertinent gemotiveerd waren, rekening houdend met de aard en de zwaarte van betrokkes veroordeling.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2012 in België zou verblijven, dat hij hier haast altijd tewerkgesteld zou zijn geweest, dat hij vlot Frans zou spreken, dat hij tevens Nederlands zou studeren, dat hij hier een grote vriendenkring opgebouwd zou hebben, dat hij hier zijn leven opgebouwd zou hebben, dat hij graag verder in België zou willen blijven, dat hij zich volledig ingezet zou hebben om zich te integreren in de Belgische maatschappij en zich aan te passen aan de Belgische normen en waarden, dat hij hier zowel een professioneel bestaan als een sociaal leven zou uitgebouwd hebben, dat hij zijn denkbeelden aangepast zou hebben aan de westerse levensstijl, dat hij zich de westerse waarden en normen eigen gemaakt zou hebben, dat hij hier volledig ingeburgerd zou zijn, dat hij zijn arbeidsovereenkomst dd. 28.03.2017 voorlegt evenals zijn huurovereenkomst, zijn individuele rekening uit 2017, enkele loonfiches en zeven getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de grondigheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde telkens uiteenzet waarom een element dat verzoeker heeft aangehaald niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

Waar verzoeker uiteenzet dat elk element afzonderlijk werd beoordeeld en eveneens rekening diende te worden gehouden met buitengewone omstandigheden in hun geheel, gaat hij voorbij aan de aanvang van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure.

Verzoeker beperkt zich hier tot een herhaling van de elementen uit zijn machtigingsaanvraag en zijn standpunt zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen. Met de loutere herhaling van de elementen uit haar aanvraag om machtiging tot verblijf, weerlegt hij geenszins de concrete vaststellingen van het Bestuur.

Waar verzoeker een schending van artikel 3 EVRM aanhaalt, beperkt hij zich tot een ongestaafd betoog. In het kader van artikel 3 EVRM is nochtans vereist dat hij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Bovendien dient te worden vastgesteld dat een eventuele schending van artikel 3

EVRM reeds werd onderzocht door zowel de CGVS n.a.v. de intrekking van verzoekers subsidiaire bescherming als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van het daaropvolgend beroep. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het Bestuur rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangeleverde rapporten aangaande de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en die rapporten heeft weerlegt. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

Waar hij thans stelt niet in Pakistan te kunnen blijven gedurende de volledige periode van de behandeling van zijn verblijfsaanvraag 9bis, dient te worden opgemerkt dat dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in die zin dat dit de normale procedure is voor allee Afghanen die een verblijfsaanvraag in België wensen in te dienen. Bovendien maakte verzoeker hiervan geen melding in zijn verblijfsaanvraag waardoor het Bestuur er ook niet over diende te motiveren.

Een schending van de door hem aangehaalde rechtsbeginselen wordt niet aannemelijk gemaakt."

2.3. Beoordeling

In een tweede middelonderdeel beroept de verzoeker zich op een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bepaling waarvan de verzoeker tevens de schending aanvoert. Het is ook in het licht van deze bepaling, die de wettelijke grondslag vormt voor de eerste bestreden beslissing, dat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht moet worden onderzocht.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van

deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. De verweerder oordeelde evenwel dat de door de verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zou kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

2.3.2. De verzoeker betoogt dat hij in zijn verblijfsaanvraag (inventaris verzoekschrift, stuk 2) en in de aanvullingen van 15 juni 2020, 4 oktober 2021 en 14 oktober 2021 (inventaris verzoekschrift, stukken 3, 4 en 5) had aangevoerd dat hij bij een terugkeer een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling riskeert omwille van de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst en omwille van bepaalde persoonlijke elementen (problemen met taliban en verwestering) hetgeen buitengewone omstandigheden uitmaken die het onmogelijk maken voor hem om de machtigingsaanvraag op gewoonlijke wijze in te dienen. De verzoeker voert aan dat de motivering in de eerste bestreden beslissing manifest onvoldoende is.

In eerste instantie brengt hij naar voor dat enkel wordt verwezen naar de algemene situatie in Afghanistan. Hij citeert twee passages uit de eerste bestreden beslissing en benadrukt dat, in tegenstelling tot wat de verweerder voorhoudt, hij wel degelijk verschillende concrete en persoonlijke elementen heeft aangebracht. Zo betoogt de verzoeker dat in de verblijfsaanvraag en de recente actualisaties de volgende elementen werden vermeld:

- dat zijn denkbeelden zijn aangepast aan de Westerse denkwijze, er steeds minder raakvlakken zijn met de Afghaanse cultuur, dit onder meer door zijn verblijf van 9,5 jaar in België, zijn sociale en professionele integratie;
- dat hij hierdoor bijzonder kwetsbaar is, aangezien van terugkeerders wordt vermoed dat ze bekeerd zijn, waardoor zij in het oog worden gehouden, dit des te meer na de machtsovername door de taliban;
- dat de veiligheidssituatie in Afghanistan en in het bijzonder in zijn regio van herkomst, de provincie Nangarhar, niet onder controle is en na de machtsovername van de taliban nog verslechterd is, waardoor er een werkelijk risico bestaat dat hij slachtoffer zal worden van ofwel een aanslag, ofwel criminaliteit, ofwel discriminaties en vervolgingen;

- dat dit verhoogd risico op vervolging of op ernstige schade voor Afghanen die terugkeren uit Europa en die beschouwd worden als zijnde "verwesterd" na de machtsovername van de Taliban nog is toegenomen.

Hieruit blijkt volgens de verzoeker dat hij wel *in concreto* de redenen heeft uiteengezet waarom er in zijn specifiek geval een risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM. Hij benadrukt tevens dat de Raad in zijn vernietigingsarrest nr. 261 143 van 27 september 2021 reeds heeft bevestigd dat hij persoonlijke elementen naar voor heeft gebracht. Door thans opnieuw te verwijzen naar de gebrekkige argumentatie van een gebrek aan individuele elementen die minstens een begin van bewijs leveren, zou de verweerder wederom deze realiteit miskennen.

De verzoeker citeert concreet de volgende passages uit de eerste bestreden beslissing:

"In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM." En *"In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM."*

De eerste bestreden beslissing moet echter in zijn geheel worden gelezen. De beoordeling van de in de aanvraag en in de navolgende actualisaties aangevoerde elementen blijft thans niet beperkt tot de loutere (gebrekkige) vaststelling dat *"deze algemene beweringen niet (worden) toegepast op de eigen situatie"* om te concluderen dat *"de loutere vermelding van het artikel 3 EVRM dus niet (volstaat) om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden"*. In tegenstelling tot hetgeen de Raad in zijn vernietigingsarrest nr. 261 143 vaststelde, gaat de verweerder in de thans bestreden beslissing ook wel degelijk inhoudelijk in op elementen die in de navolgende actualisaties werden aangevoerd. Zo blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat wel degelijk rekening wordt gehouden met het gegeven dat de verzoeker erop wijst dat hij omwille van zijn verwestering niet kan terugkeren naar Afghanistan. Hierbij houdt de gemachtigde ook rekening met het verblijf van de verzoeker in België gedurende tien jaar, met het gegeven dat hij in België heeft gewerkt, dat hij de landstalen zou hebben geleerd en dat hij zeven getuigenverklaringen heeft voorgelegd. Ook op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan wordt thans ingegaan. Hieromtrent wordt verwezen naar recente gezaghebbende bronnen, waaruit de verweerder het volgende afleidt:

"Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon".

Een schending van het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 261 143 van 27 september 2021 kan op dit punt dan ook niet worden aangenomen.

De verzoeker brengt echter tevens naar voor dat de thans geboden motieven omtrent zijn verwestering wederom getuigen van een gebrekkige en onzorgvuldige beoordeling van de als buitengewone omstandigheden aangevoerde elementen.

In de eerste bestreden beslissing kan hierover het volgende worden gelezen:

"Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse samenleving in zijn thuisdorp omdat hij al acht jaar in Brussel woont en zijn denkbepelden aangepast zouden zijn aan onze Westerse denkwijze en hij dus steeds minder raakvlakken heeft met de Afghaanse cultuur. Ter staving hiervan legt hij enkele foto's voor van zijn ouderlijk huis waar zijn moeder en zus zouden zijn achtergebleven en dat mensonwaardig zou zijn. Daarnaast wijst hij erop dat hij bijzonder kwetsbaar zou zijn door zijn associatie met het Westen, daar terugkeerders vaak in het oog gehouden zouden worden of ze wel nog islamitisch genoeg zouden zijn. Hij vreest dan ook ernstige schade te lopen omwille van zijn vermeend verwesterd profiel. Hij verwijst hiervoor naar volgende algemene rapporten: EASO Rapport, information on the treatment of Afghan nationals perceived as westernized 2018-2020 van 2 september 2021 en Asylos, 'Joint report on

Westernied male returnees' van augustus 2017. Betrokkene wijst erop dat door de machtsovername van de Taliban meer en meer dergelijke aanvallen tegen religieuze minderheden en andersdenkenden zouden worden uitgevoerd en dat hij door zijn profiel hierop bijgevolg een verhoogd risico zou lopen. Hij wijst erop dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de radicaal islamitische regels van de Taliban en dat niet van hem verwacht kan worden dat hij zich terug zou conformeren aan de in Afghanistan geldende normen en dit enkel om vervolging/ernstige schade te vermijden. (...) Wat zijn verregaande verwestering betreft, dienen we op te merken dat betrokkene deze niet aannemelijk maakt. Evenmin toont hij aan dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een leven in Afghanistan. Niettegenstaande betrokkene inderdaad zes jaar op legale wijze in België verbleven heeft (en daarna nog vier jaar op illegale wijze), is hij geboren en getogen in Afghanistan waar hij 22 jaar verbleven heeft en waar zijn naaste familieleden (zijn moeder en zus) nog steeds verblijven. Het is dan ook ongeloofwaardig dat betrokkene zodanig zou zijn verwesterd en dat dit een dermate groot gevaar met zich meebrengt dat hij zelfs niet tijdelijk kan terugkeren om de aanvraag in te dienen. Het is niet omdat betrokkene hier (tijdelijk) verblijfsrecht had, dat hij hier tewerkgesteld was en hij zeven getuigenverklaringen voorlegt en de landstalen geleerd zou hebben, dat hij per definitie verwesterd is (RVV, arrest nr 256686 van 17.06.2021)".

Verderop in eerste bestreden beslissing wordt ingegaan op de algemene actuele veiligheidssituatie in Afghanistan:

"Betrokkene vreest het algemeen gangbare geweld in Afghanistan en wijst erop dat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in 2012 omdat hij risico zou gelopen hebben op een schending van artikel 3 EVRM. Ter staving hiervan verwijst betrokkene naar het volgende algemene rapport: Country of origin Focus dd. 18.03.2019. Hij baseert zich op dit algemene rapport om te concluderen dat er niet de minste veiligheid geboden kan worden bij een terugkeer naar Afghanistan en dat er een reëel risico zou bestaan dat hij het slachtoffer zou worden van een aanslag, van criminaliteit, van discriminaties en van problemen om zich aldaar terug te vestigen en te overleven. Betrokkene meent verder dat de veiligheidssituatie in Afghanistan door de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 ernstig verslechterd is, in het bijzonder in zijn provincie van herkomst Nangarhar. Hij verwijst hiervoor naar volgende algemene documenten en internationale rapporten: Ontwerpresolutie Europees Parlement van 14.09.2021, het EASO COI Report, Security Update van september 2021; 'The Taliban in Afghanistan' Council on Foreign Relations van 15 september 2021 en Human Rights Watch "You have no right to complain", education, social restrictions and justice in Taliban-held Afghanistan' van 30 juni 2021. Hieruit meent betrokkene af te leiden dat de situatie ernstig verslechterd is en dat een terugkeer een risico op onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM inhoudt.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RVV arrest 234690 van 31 maart 2020, RVV arrest 234690 van 31 maart 2020).

We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Update van september 2021, Beschikbaar

op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid,

de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en de ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. In het licht van deze ingrijpende wijzigingen betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan, volstaat een verwijzing naar de hem toegekende subsidiaire beschermingsstatus in 2012 niet meer om aan te tonen dat betrokkene ook actueel nog steeds een risico loopt. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat hij in het land van bestemming een reëel risico loopt op blootstelling aan een onmenselijke behandeling. Betrokkene laat echter na om persoonlijke en recente bewijsstukken hiervan voor te leggen. Een actueel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld.”

Deze laatste citering betreft echter de motieven over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, die volgens de verweerder niet van die aard is dat er actueel aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het gaat hier echter niet over de specifiek door de verzoeker aangebrachte problematiek van de verwestering als reden waarom het voor hem bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk zou zijn om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Deze motieven kunnen dan ook niet dienstig worden betrokken bij de beoordeling van het als buitengewone omstandigheid aangevoerde element van de verwestering.

In de oorspronkelijke verblijfsaanvraag van 28 mei 2019 heeft de verzoeker zijn verwestering als volgt nader toegelicht:

“Verzoeker meent dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse samenleving in zijn thuisdorp daar hij hier al 8 jaar in Brussel woont en zijn denkbeelden zijn aangepast aan onze Westerse denkwijze, en hij dus steeds minder en minder raakvlakken heeft met de Afghaanse cultuur.

(...)

Bovendien moet er niet enkel worden stilgestaan bij verzoeker zijn gevoel over zijn verwestering, maar is het vooral belangrijk om na te gaan hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na zijn jarenlange verblijf in het Westen.

Verzoeker is dus bijzonder kwetsbaar door zijn associatie met het Westen, daar er van terugkeerders vaak wordt vermoed dat ze zich bekeerd zouden hebben, zodat ze veelal in het oog gehouden worden of ze wel nog islamistisch genoeg zouden zijn.

(...)

Verzoeker is na 7 jaar verblijf hier helemaal verwesterd, hij zou meteen opvallen daar en te veel in het oog lopen van de taliban of andere terreurorganisaties.

Dat is ook de reden waarom hij zijn aanvraag hier in België wenst aan te vragen, zodat hij niet eerst terug naar Afghanistan moet keren, en daar onnodige risico's moet lopen in afwachting van zijn beslissing.”

In een actualisatie van 15 juni 2020 heeft de verzoeker in dit verband nog het volgende gesteld:

“In huidige actualisatie wenst verzoeker ten eerste te duiden dat de veiligheidssituatie in Afghanistan door de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 ernstig verslechterd is sinds de indiening en voorafgaande aanvulling van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Des te meer geldt dit voor zijn provincie van herkomst Nangarhar.

In deze omstandigheden maakt ten tweede het verwesterd profiel van verzoeker zijn situatie nog kwetsbaarder in het geval hij dient terug te keren om de aanvraag tot machtiging op de gewoonlijke wijze in te dienen.

Beide elementen worden hieronder toegelicht.

I. De verslechtering van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst

(...)

B. Verzoekers “verwesterd” profiel in het licht van de machtsovername van de radicaalislamitische Taliban

3.1. Verzoeker verblijft reeds 9,5 jaar in België. Hij heeft zich volledig ingezet om zich te integreren in de Belgische maatschappij, en zich aan te passen aan de hier toepasselijke normen en waarden. In geval van terugkeer naar Afghanistan, vreest hij dan ook vervolgd te worden of het slachtoffer te worden van ernstige schade omwille van zijn “verwesterd” profiel.

Uit objectieve informatie omtrent de algemene toestand in Afghanistan blijkt dat er een verhoogd risico op vervolging of op ernstige schade is voor Afghanen die terugkeren uit Europa en die beschouwd worden als zijnde “verwesterd” omdat zij normen en waarden zouden hebben overgenomen die gelinkt worden met het Westen en strijdig zijn met in Afghanistan vigerende wetten, regels of gebruiken.

Dit verhoogd risico was reeds aanwezig voor de machtsovername door de radicaalislamitische Taliban in september 2021 en zal in het huidige Afghanistan dan ook enkel toenemen.

Volgende internationale rapporten beschrijven hoe de Taliban zich opstellen tegenover terugkeerders uit Europa die beschouwd worden als zijnde “verwesterd”:

-EASO rapport, *Information on the treatment of Afghans perceived as ‘westernized’ 2018-2020*, 2 september 2021, stuk 3) :

« While abroad, returnees may have been exposed to a more liberal environment that could make integration in Afghanistan more difficult.¹ Rejection by the family and society could be triggered by ‘speaking with an accent, engaging into conversation when not talked to, dressing differently, going to the gym, using skype to speak to friends abroad’, as reported by Asylors in their August 2017 study on returnees from Western countries to Kabul.² Other reasons include a different haircut and style of dress³, relaxed position towards religion or consumption of alcohol. ⁴ Friederike Stahlmann, a social scientist and an Afghan expert from Germany,⁵ stated in an expert opinion for a German court, in support of an asylum case, that in Afghanistan, all returnees from Europe are suspected that they have adapted themselves to the [informal translation] ‘European culture and lifestyle’ while abroad.⁶ » (p. 3)

...

« According to Friederike Stahlmann, as reported by the ACCORD, to be seen as ‘Westernised’ can result in threats to the returnees by their family members and neighbours. Most of the [informal translation] ‘politically motivated attacks on the ground on Westernisation’ known to the author came from the neighbourhoods.⁶⁶ The source mentioned a case when a returnee was physically assaulted by his father and neighbours, as well as six other cases when returnees were threatened or attacked in the public because they were seen as ‘traitors’ or ‘unbelievers’. » (p. 9)

...

« In their August 2018 report, the UNHCR noted that ‘[t]here are reports of individuals who returned from Western countries [to Afghanistan] having been threatened, tortured or killed by AGEs [AntiGovernment Elements] on the grounds that they were perceived to have adopted values associated with these countries, or they had become “foreigners” or that they were spies for or supported a Western country.’

⁹⁰ The same source indicated that the following individuals could be additionally seen as Westernised by the AGEs: humanitarian and development workers, and women in public sphere.⁹¹

In their December 2019 report, UNHCR quoted F. Stahlmann who concluded that: ‘The fact of having been in Europe is enough to be targeted by the Taliban. From the Taliban’s point of view, Afghans who risked their lives to ask the “infidel occupiers” for protection “clearly defected to the other side.” They are not only accused of being infidels, but also of being spies and traitors.’

⁹² In an online event organized by the ACCORD in May 2020, Stahlmann noted that in relation to the Taliban, the accusation of being an unbeliever may have two meanings, religious and political. The latter could imply a person who was in contact with their perceived enemy.⁹³

According to Stahlmann, emigration to Europe is seen as an act of political opposition by the Taliban.

All those seen as the opponents could be declared apostates, spies or foreigners, which could bring them to a deadly danger.⁹⁴ Two deportees from Australia have been previously killed by the Taliban on the ground of being in an infidel country.⁹⁵ In 2016, RSN reported on a young returnee from Norway killed by the Taliban.⁹⁶ In their annual report covering 2019, Amnesty International stated that ‘[u]pon their return, many Afghans were exposed to renewed threats and violence from armed groups and local militias they had sought to escape’, without providing further details.⁹⁷

According to Friederike Stahlmann, returnees from Europe could be betrayed to the Taliban also in big cities Kabul, Herat, Mazar-e Sharif and Jalalabad and the risk [informal translation] ‘is really based only on the escape [to Europe]’.

⁹⁸ The source further indicates that there is ‘a big difference’ between those who had gone to Iran and those who had gone to Europe and that emigration to Iran is not so seen as ‘an escape’ by the

Taliban.⁹⁹ F. Stahlmann has documented a case of two Afghans returned to Afghanistan from Germany, who were arrested by the Taliban at a checkpoint. They came under the suspicion because they didn't wear a beard. They were later mistreated because they were suspected of working for 'the unbelievers'.

The same source concluded that [informal translation] 'violence against deportees or their families due to their return is not only to be expected, but also occurs within a very short time.'

Accusations made to the returnees include lack of belief, espionage and betrayal. Some 20 % of 31 deportees in the Stahlmann's study were either directly threatened by the Taliban or blackmailed to be handed over to the Taliban because of their stay in Europe.¹⁰² Similarly, an older study from April 2016 by the RSN found that returnees were in danger because the Taliban could see them as infidels and spies.¹⁰³ » (p. 12-13)

...

« Sources indicate that there are differences between more liberal urban centers and traditionally conservative rural areas in Afghanistan.¹⁰⁸ Over 70 % of the Afghan population lives in the rural areas.¹⁰⁹ The March 2019 Dutch government report quoted a confidential source that stated that 'armed opposition groups are the de facto rulers in the countryside and they impose their own values and principles on the population.' ¹¹⁰ » (p.14)

- Asylas, « Joint report on Westernized males returnees », Augustus 2017, stuk 2, p. 37-28 :

« [...] »

Het spreekt voor zich dat door de gehele machtsovername van de Taliban meer en meer dergelijke aanvallen tegen religieuze minderheden of andersdenkenden worden uitgevoerd.

Door zijn profiel zal hij hierop bijgevolg een verhoogd risico hebben.

3.2. Verzoeker benadrukt dat het voor hem bijzonder moeilijk zou zijn om zich terug te moeten schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels of gebruiken.

Zoals reeds aangegeven in de aanvraag dd. 28.05.2019 heeft verzoeker haast altijd gewerkt in België.

Ook werd uiteengezet hoe verzoeker naast zijn professionele bestaan een sociaal leven heeft uitgebouwd wat maakt dat zijn denkbeelden zijn aangepast aan de westerse levensstijl.

Bovenstaande elementen maken duidelijk dat verzoeker zich bijzonder goed geïntegreerd heeft in België en zich hierbij de westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt. Het is dan ook niet redelijk denkbaar dat hij zich bij een terugkeer naar Afghanistan zou kunnen aanpassen aan de radicaal islamitische regels van de Taliban. Een terugkeer in deze omstandigheden houdt bijgevolg een risico op onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

3.3. Verzoeker wenst verder te benadrukken dat niet van hem verwacht kan worden dat hij zich terug conformeert aan de in Afghanistan geldende normen ten einde daden van vervolging/ernstige schade te vermijden.

Dit zou immers niet in lijn zijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie die stelt dat van een asielzoeker niet redelijkerwijs verwacht kan worden dat hij zijn godsdienst of seksuele geaardheid geheim houdt om een risico op vervolging te vermijden.

[...]

In dit kader is in het bijzonder de conclusie van de advocaat-generaal Bot van 19 april 2012 van belang, waar het volgende wordt gesteld:

'103. In de derde plaats kunnen wij van een asielzoeker redelijkerwijs niet verwachten dat hij om aan vervolging te ontkomen, afziet van het belijden van zijn geloof of dat hij om het even welk ander wezenlijk bestanddeel van zijn identiteit verbergt, zonder daarbij het gevaar te lopen dat afbreuk wordt gedaan aan de rechten die de richtlijn beoogt te beschermen en de doelstellingen die zij nastreeft.

104. Het is immers niet zo dat een vervolging niet langer een vervolging is omdat de betrokkene bij terugkeer in zijn land van herkomst blijf kan geven van terughoudendheid en discretie bij de uitoefening van zijn rechten en vrijheden door zijn seksuele geaardheid en zijn politieke opvattingen te veinzen, zijn lidmaatschap van een gemeenschap te verbergen. of door af te zien van het beleven van zijn godsdienst. Indien dit het geval was, zou de richtlijn duidelijk geen nuttig effect hebben aangezien zij niet de personen zou kunnen beschermen die zich blootstellen aan daden van vervolging wegens hun keuze om hun rechten en vrijheden in hun land van herkomst uit te oefenen. In zaken zoals aan de orde in het hoofdgeding zou dit afbreuk doen aan de rechten die de richtlijn voor Y en Z beoogt te vrijwaren, en waarop juist hun asielaanvraag is gebaseerd, namelijk hun recht om zonder angst voor vervolging hun godsdienst in het openbaar te belijden. "(HvJ, Y en Z, conclusie advocaat-generaal, 19 april 2012, gevoegde zaken 071/11 en 099/11, § 103-104)

Deze zelfde redenering dient per analogie ook te worden toegepast in het kader van huidig verzoek tot internationale bescherming: men kan niet van verzoeker verwachten dat ter vermijding van een risico op

vervolging of ernstige schade wegens vermeende (politieke) overtuigingen hij zich terug conformeert aan de in Afghanistan strikte geldende normen.

Het hoeft geen betoog dat sinds de recente overname van de macht door de Taliban dit laatste des te meer het geval is.

4. Uit bovenstaande elementen is duidelijk dat de veiligheidssituatie in Afghanistan, en in het bijzonder deze in zijn provincie van herkomst Nangarhar, in combinatie met zijn verwesterd profiel buitengewone omstandigheden uitmaken die het voor hem onmogelijk maken om de aanvraag tot machtiging op de gewoonlijke wijze in te dienen.

Er bestaat een ernstig risico op onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst."

De meest recente actualisatie, met name deze van 14 oktober 2021, gaat vergezeld van een aantal getuigenverklaringen en vermeldt nog het volgende:

"1. In huidige actualisatie wenst verzoeker verschillende getuigenissen, allen van personen met de Belgische nationaliteit, neer te leggen ter ondersteuning van zijn sociale integratie:

- de heer Y. E. H. (stuk 1)

"Par la présente, je déclare que Mr A. P. est un ami depuis 2014 approximativement, je le connais de mon quartier à Molenbeek St-Jean, il est de nature serviable, nous avons pu ma famille et moi-même compter sur lui de nombreuses fois. "

- de heer H. C. (stuk 2)

"Je suis le voisin de Mr A. P. depuis 2013 environ. Je le connais comme une personne sérieuse et travailleur, C'est un voisin qui est toujours prêt à rendre service à son prochain et très respectueux. Nous n'avons jamais rencontré quelconque problème avec celui ci"

- de heer M. L. (stuk 3)

- de heer F. J. (stuk 4)

- de heer K. D. S. (stuk 5)

- de heer Y. E. (stuk 6)

" ... que Monsieur A. était un bon client chez moi en compagnie de sa compagne indienne, ce qui m'est attiré chez lui c'est sa politesse et son éducation malgré son Français faible on voit par contre son intégration totale en Belgique."

Deze getuigenissen maken duidelijk dat verzoeker goed geïntegreerd is in België en er een sociaal leven heeft uitgebouwd wat maakt dat zijn denkbeelden zijn aangepast aan de westerse levensstijl.

In die zin illustreren ze zijn verwesterd profiel dat geldt als een buitengewone omstandigheid die het voor hem onmogelijk maakt om de aanvraag tot machtiging op de gewoonlijke wijze in te dienen.

Er bestaat immers een ernstig risico op onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

2. Verzoeker wenst gemachtigd te worden tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980.

Hij verblijft reeds 9,5 jaar in België en is hier volledig ingeburgerd. Zijn sociaal leven is goed uitgebouwd.

Op professioneel vlak wenst hij zich verder te ontwikkelen zodra hij een geldige verblijfstitel verkrijgt.

Uit de aanvraag en drie actualiseringën blijkt daarnaast duidelijk dat hij onmogelijk de aanvraag tot machtiging op de gewoonlijke wijze kan indienen.

Bij een terugkeer naar Afghanistan loopt hij het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM."

De bovenstaande aanvraag en actualisaties, alsook de daarbij gevoegde stukken, bevinden zich in het administratief dossier. In het stuk 6 dat bij de laatste actualisatie werd gevoegd, maakt de heer Y. E. er inderdaad van gewag dat de verzoeker een Indische vriendin heeft.

De verzoeker betoogt dat er, specifiek voor wat betreft het element van zijn verwestering, geen redelijk gewicht wordt gegeven aan zijn tienjarig verblijf in België. Dit lang verblijf in België is volgens de verzoeker net een determinerend gegeven in het proces van verwestering, waardoor ook de andere aangehaalde elementen als sociale en professionele integratie (aangetoond door onder meer individuele rekeningen, talenkennis, een huurcontract en getuigenverklaringen waarin onder meer naar voren komt dat hij een Indische partner heeft), gewicht verkrijgen. De verzoeker brengt tevens naar voor dat in de eerste bestreden beslissing niet op redelijke wijze kan worden verwezen naar 's Raads arrest met nummer 256 686 van 17 juni 2021 om zijn verwestering als onvoldoende af te doen. Dit arrest betreft een persoon die slechts vijf jaar in België verbleef, wat slechts minder is dan half zo lang als de

verzoeker. De verzoeker stelt dat de daadwerkelijk verblijfsduur in België in deze orde van grootte en gezien zijn relatief jonge leeftijd bij vertrek uit Afghanistan, een substantieel verschil is. De verzoeker geeft tevens aan dat er geen rekening werd gehouden met het aangevoerde element van de gepercipieerde verwestering. Hij wijst erop dat hij in zijn actualisatie van 4 oktober 2021 heeft benadrukt dat de problematiek van de gepercipieerde verwestering sinds de machtsovername van de taliban des te meer geldt.

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verweerder erop wijst dat de verzoeker, hoewel hij inderdaad zes jaar op legale wijze en daarna nog vier jaar op illegale wijze in België heeft verbleven, geboren en getogen is in Afghanistan waar hij 22 jaar verbleven heeft en waar zijn naaste familieleden (moeder en zus) nog steeds verblijven. Om die reden acht de verweerder het ongeloofwaardig dat de verzoeker zodanig verregaand verwesterd is dat dit een gevaar met zich meebrengt dat dermate groot is dat hij zelfs niet tijdelijk kan terugkeren om de aanvraag in te dienen. Tot slot merkt de verweerder, in verwijzing naar 's Raads arrest nr. 256 686 van 17 juni 2021, nog op dat het niet is omdat de verzoeker tijdelijk verblijfsrecht had, dat hij hier tewerkgesteld was, dat hij zeven getuigenverklaringen voorlegt en dat hij de landstalen geleerd zou hebben, dat hij daarom per definitie verwesterd is.

De verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat de persoon op wie 's Raads arrest met nummer 256 686 van 17 juni 2021 betrekking heeft, slechts gedurende vijf jaar in België had verbleven. In de beslissing die toen voorlag, werd als volgt gemotiveerd waarom diens verwestering niet als buitengewone omstandigheid werd aanvaard:

“Dat mijnheer in de Afghaanse samenleving niet meer aanvaard zal worden omdat hij na zijn relatief korte verblijf in België zagezegd al helemaal verwesterd zou zijn (wat in de Afghaanse samenleving onaanvaardbaar zou zijn), is ongeloofwaardig. Hij beschikt nog steeds over een netwerk in Afghanistan die hem nog steeds van financiële middelen voorziet zoals blijkt uit een interview met het Parket van de Procureur des Konings in het kader van een aanvraag tot wettelijke samenwoning met een Bulgaarse dame.”

De verweerder had het toen blijkbaar van decisief belang geacht dat de persoon in kwestie slechts relatief kort (dit blijkt om en bij de vijf jaar te zijn) in België verbleef en dat hij nog over een netwerk beschikte dat hem nog steeds van financiële middelen voorzag. De kritiek die hiertegen werd ingebracht, werd door de Raad ongegrond bevonden op grond van de volgende overwegingen:

“2.10. Waar verzoeker specifiek verwijst naar zijn verwestering en het gegeven dat hij hierdoor in de Afghaanse samenleving niet meer zal worden aanvaard, werd in de bestreden beslissing aangegeven dat dit niet geloofwaardig overkomt, waarbij wordt verwezen naar verzoekers “relatief korte verblijf” in België. Aldus werd wel degelijk aangegeven waarom verweerder van oordeel is dat de voorgehouden volledige verwestering niet geloofwaardig overkomt. Door te benadrukken dat hij volledig is geïntegreerd in België en dat hij zich niet langer kan vinden in de Afghaanse cultuur, toont verzoeker niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk heeft gehandeld door in se te oordelen dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker na een verblijf van vijf jaar alhier – tegenover een verblijf van zeventien jaar in Afghanistan – zodanig zou zijn verwesterd en dat dit een dermate groot gevaar met zich meebrengt dat hij zelfs niet tijdelijk kan terugkeren om een verblijfsaanvraag in te dienen. Het is niet omdat verzoeker certificaten heeft behaald voor de kennis van het Nederlands en een attest heeft voorgelegd van aanmelding bij het Agentschap Integratie en Inburgering alsook bewijzen van tewerkstelling en tewerkstellingsbeloftes en van een inschrijving bij het Centrum voor Volwassenonderwijs om Nederlandse lessen te volgen, dat hij per definitie verwesterd is. Dit wordt evenmin aangetoond door te verwijzen naar een algemeen rapport van augustus 2017 en één van september 2020 over verwestering van jonge Afghaanse mannen. In de bestreden beslissing wordt ook aangegeven dat verzoeker nog steeds over een netwerk in Afghanistan beschikt, zoals blijkt uit een interview met het parket van de procureur des Konings in het kader van een aanvraag tot wettelijke samenwoning met een Bulgaarse dame. Deze overweging is pertinent, aangezien in de door verzoeker in zijn verblijfsaanvraag, en nogmaals in zijn verzoekschrift, geciteerde internationale rapporten wordt benadrukt dat een terugkeer problematisch kan zijn wanneer er geen opvangnetwerk is, quod non in casu. Wat betreft dit netwerk stelt verzoeker dat verweerder voorbij gaat aan zijn verwestering, doch uit niets blijkt dat zijn opvangnetwerk hem niet langer zou kunnen of willen steunen omdat hij enige tijd in België heeft verbleven. Verder wijst de Raad er nog op dat in het kader van de beroepsprocedure tegen de laatste weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, verzoeker heeft aangegeven dat hij omwille van zijn langdurig verblijf alhier een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. In het arrest van 16

april 2020 met nummer 235 200, dat bekleed is met gezag en kracht van gewijsde, kan hierover het volgende worden gelezen: “Verzoeker voert in zijn verzoekschrift nog aan dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in België een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in zijn regio van herkomst. De Raad wijst erop dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij tot zijn vertrek uit Afghanistan eind 2015, zijnde tot zijn zeventien jaar, in het dorp Amarkhel heeft verbleven (Verklaring volgend verzoek, stuk 7, p. 1). Aldus kan worden aangenomen dat verzoeker, zelfs indien rekening wordt gehouden met het feit dat hij deze regio al vier jaar verlaten heeft, voldoende bekend is met zijn regio van herkomst en over voldoende beoordelingsvermogen beschikt om er gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten en dat hij aldus geen groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit zijn regio van herkomst. Er zijn ook geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van de vorige verzoeken om internationale bescherming.” 2.11. Gelet op bovenstaande, toont verzoeker niet aan dat verweerder de door hem aangehaalde veiligheidssituatie in Afghanistan en zijn verwestering als buitengewone omstandigheden – mede gelet op verzoekers asielparours zoals vermeld in punt 1 – incorrect of onzorgvuldig zou hebben beoordeeld.”

De verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij betoogt dat het gaat om een zaak met geheel andere kenmerken als deze die thans voorligt. Eerst en vooral wordt immers nergens in de eerste bestreden beslissing gesteld dat de verzoeker een “relatief kort verblijf” in België heeft gehad. Een dergelijke redengeving kan ook niet impliciet worden geacht te zijn gegeven, nu zij *in casu* zeker niet evident is. Een verblijf van tien jaar is immers dubbel zo lang als een verblijf van vijf jaar. Het spreekt voor zich dat een tien jaar durend verblijf in België, in het licht van de verwestering, niet over dezelfde kam kan worden geschoren als een verblijf van slechts vijf jaar. Bovendien dateert dit arrest van vóór de machtsovername door de taliban in augustus 2021, terwijl de verzoeker in zijn actualisatie van 4 oktober 2021 op uitvoerige wijze, met verwijzing naar zijn persoonlijke situatie alsook naar algemene rapporten over de taliban, de problematiek van zijn “verwesterd” profiel in het licht van de machtsovername van de taliban heeft toegelicht. De verzoeker heeft hierbij benadrukt dat het gevaar bij een terugkeer naar Afghanistan na zijn langdurig verblijf in België, sinds de machtsovername door de taliban, nog is toegenomen.

Het getuigt in de gegeven omstandigheden niet van een zorgvuldig onderzoek van de door de verzoeker naar voor geschoven elementen om, door middel van een simpele verwijzing naar het voornoemde arrest, te poneren dat “het niet is omdat betrokkene hier (tijdelijk) verblijfsrecht had, dat hij hier tewerkgesteld was en hij zeven getuigenverklaringen voorlegt en de landstalen geleerd zou hebben, dat hij per definitie verwesterd is” en om zonder zorgvuldige inhoudelijke beoordeling van de door de verzoeker aangehaalde elementen van verwestering - tien jaar verblijf in België, langdurige tewerkstelling in België, kennis van de landstalen, getuigenverklaringen waarin onder meer wordt vermeld dat de verzoeker een Indische partner heeft, de verhoogde moeilijkheden omwille van (al dan niet gepercipieerde of toegeschreven) verwestering sinds de machtsovername door de taliban en de hieromtrent aangehaalde rapporten - te besluiten dat het ongeloofwaardig is dat de verzoeker “zodanig zou zijn verwesterd en dat dit een dermate groot gevaar met zich meebrengt dat hij zelfs niet tijdelijk kan terugkeren om de aanvraag in te dienen”.

Het gegeven dat de verweerder tevens opmerkt dat de verzoeker in Afghanistan is geboren en getogen waar hij 22 jaar verbleven heeft en waar zijn naaste familieleden (zijn moeder en zus) nog steeds verblijven, doet hieraan geen afbreuk. Hieruit blijkt immers nog niet dat de verweerder daadwerkelijk onderzocht heeft of er op grond van de door de verzoeker naar voor geschoven elementen - tien jaar verblijf in België, langdurige tewerkstelling in België, kennis van de landstalen, getuigenverklaringen waarin onder meer wordt vermeld dat de verzoeker een Indische partner heeft, de verhoogde risico's omwille van (toegeschreven) verwestering sinds de machtsovername door de taliban en de hieromtrent aangehaalde rapporten - al dan niet kan worden aangenomen dat de verzoeker wegens zijn verwestering omwille van het langdurige verblijf in België niet tijdelijk kan terugkeren. De Raad erkent in dit verband wel dat het bij de beoordeling van de (toegeschreven) verwestering en de (on)mogelijkheid tot de conformering aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving zoals vormgegeven door de taliban, een relevant gegeven kan zijn dat de verzoeker in Afghanistan is geboren en getogen, dat hij er heeft verbleven tot de leeftijd van 22 jaar en dat hij er nog familie heeft. Daar staat *in casu* echter tegenover dat het niet wordt betwist dat de verzoeker naderhand gedurende een zeer lange periode van tien jaar in België heeft verbleven, waar hij in de eerste zes jaar over een verblijfsrecht beschikte, en dat hij er nagenoeg steeds heeft gewerkt. Deze elementen kunnen, gelet op hun grootteorde, niet zonder meer als irrelevant worden afgewezen. De Raad stelt dan ook vast dat het

in de voorliggende zaak niet redelijk en niet zorgvuldig is om zonder inhoudelijke beoordeling van de gevolgen van het recente en niet-betwiste langdurig verblijf van tien jaar in België en zonder inhoudelijk in te gaan op de bewijswaarde van de in dit kader aangebrachte elementen (de zeven getuigenverklaringen, de daadwerkelijke tewerkstelling gedurende meerdere jaren, de kennis van de landstalen, de verhoogde moeilijkheden omwille van (toegeschreven) verwestering sinds de machtsovername door de taliban) te concluderen dat het ongeloofwaardig is dat de verzoeker *“zodanig zou zijn verwesterd en dat dit een dermate groot gevaar met zich meebrengt dat hij zelfs niet tijdelijk kan terugkeren om de aanvraag in te dienen”*. Het gegeven dat de verweerder daarna nog vaagweg stelt dat *“het niet is omdat betrokkene hier (tijdelijk) verblijfsrecht had, dat hij hier tewerkgesteld was en hij zeven getuigenverklaringen voorlegt en de landstalen geleerd zou hebben, dat hij per definitie verwesterd is”* waarbij hij verwijst naar een arrest van de Raad dat handelt over een persoon die slechts vijf jaar in België heeft verbleven en dat werd gewezen voorafgaand aan de machtsovername door de taliban in augustus 2021, wijst des te meer op dat een gebrekkige beoordeling van verzoekers specifieke elementen ontbreekt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen leidt niet tot een andere conclusie. De Raad stelt met name vast dat de verweerder niet concreet ingaat op het hierboven gegrond bevonden middelonderdeel. In tegenstelling tot hetgeen de verweerder voorhoudt, beperkt de verzoeker zich bovendien niet tot de loutere herhaling van de elementen uit zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Het eerste middel is, in de hierboven aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt reeds tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Een verder onderzoek van het eerste middel dringt zich niet op.

2.3. In een tweede middel, dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet alsook in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Dit middel wordt als volgt onderbouwd:

“8. Er werd ten aanzien van verzoeker ook een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

Deze beslissing is een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet, namelijk een “beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”.

Hoewel het niet uitdrukkelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing kan deze niet anders worden gelezen dan zijnde een verplichting tot terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan.

De motivering van de bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel (en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissingen bijgevolg door verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De voormelde motivering geeft verder niet aan of bij het nemen van de beslissing rekening werd gehouden met de grondrechten van verzoekers.

Nochtans blijkt duidelijk uit de parlementaire voorbereiding van het wetsontwerp dat heeft geleid tot de wijziging van artikel 7 van de Vreemdelingenwet op 19 januari 2012 (omzetting Terugkeerrichtlijn) dat

zelfs indien een verwijderingsmaatregel wordt opgelegd ten gevolge van een gebonden bevoegdheid, verwerende partij steeds moet nagegaan of de verwijdering geen schending van artikel 3 en 8 EVRM zou uitmaken (zie Kamer 2011-12, 1825/1,17).

Dit kan ook worden afgeleid uit de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet dat het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten onderschikt aan "meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, de gebonden bevoegdheid is aldus ondergeschikt aan het eerbiedigen van de grondrechten voortvloeiend uit het internationaal recht, dat primeert op het interne recht.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet het bestuur bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten immers onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België is gebonden, te dezen met artikel 3 van het EVRM (RvS 9 maart 2020, nr. 247.254).

Bijgevolg had verwerende partij bij het nemen van de verwijderingsbeslissing een mogelijke schending van de grondrechten van verzoeker moeten nagaan in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, quod non.

Verwerende partij had namelijk moeten onderzoeken of verzoeker geen risico op onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM riskeert in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, des te meer dat hij dit aangevoerd had in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Artikel 3 EVRM verbiedt immers in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van het EHRM, kan de verwijdering van een vreemdeling een schending van artikel 3 EVRM uitmaken wanneer er ernstige redenen zijn om te geloven dat de persoon een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van behandeling in strijd met artikel 3 EVRM in het land naar waar hij wordt uitgezet (EHRM 7 juli 1989, Soering t. Verenigd Koninkrijk, § 88-91).

Derhalve hebben de lidstaten de verplichting om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek van de situatie van de betrokken te voeren, en moeten zij nagaan of er een risico op schending is van artikel 3 EVRM in geval verwijdering (EHRM 4 november 2014, Tarakhel, § 104).

In de bestreden beslissing wordt echter niet eens melding gemaakt van de veiligheidssituatie in verzoekers land van herkomst.

Zelfs al zou kunnen worden verwezen naar de motieven van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, moet worden vastgesteld dat verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek met inachtneming van de feiten heeft gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar het land van herkomst.

Immers, enerzijds meent verwerende partij dat dit niet moet worden onderzocht aangezien de aanvraag in Pakistan moet worden ingediend bij de bevoegde diplomatieke post. De terugkeerverplichting geldt echter wel degelijk ten aanzien van Afghanistan, waardoor een grondig onderzoek naar een schending van artikel 3 EVRM noodzakelijk is.

Anderzijds, is de enige motivering hieromtrent volstrekt onvoldoende, zoals hierboven reeds werd uiteengezet onder punt 6.1. hetgeen hier wordt hernomen:

"In de eerste plaats wordt door verwerende partij gemotiveerd dat enkel wordt verwezen naar de algemene situatie in Afghanistan. Volgende passages uit de bestreden beslissing illustreren dit:

"In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie van terugkeerders in zijn land van herkomst maar om aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen dat hij aan de aangehaalde elementen za blootgesteld worden."

Of:

"In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijke behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. "

Deze motivering vindt echter helemaal geen steun in het dossier van betrokkene.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, heeft verzoeker wel degelijk verschillende concrete en persoonlijke elementen aangebracht.

Zo blijkt uit aanvraag en actualisaties:

- dat zijn denkbepelden aangepast zijn aan de Westerse denkwijze, en steeds minder raakvlakken heeft met de Afghaanse cultuur, dit onder meer door zijn verblijf van 9,5 jaar in België, zijn sociale en professionele integratie;*
- dat hij hierdoor bijzonder kwetsbaar is, aangezien van terugkeerders wordt vermoed dat ze bekeerd zijn, waardoor ze in het oog worden gehouden, wat des te meer zo is na de machtsovername door de Taliban;*
- dat de veiligheidssituatie in Afghanistan en in het bijzonder in zijn regio van herkomst, de provincie Nangarhar, niet onder controle is en na de machtsovername van de Taliban nog verslechterd is, waardoor er een werkelijk risico bestaat dat hij slachtoffer zal worden van ofwel een aanslag, ofwel criminaliteit, ofwel discriminaties en vervolgingen.*
- dat dit verhoogd risico op vervolging of op ernstige schade voor Afghanen die terugkeren uit Europa en die beschouwd worden als zijnde "verwesterd" na de machtsovername van de Taliban nog is toegenomen.*

Dat verwerende partij hier ook effectief kennis van had, blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing zelf, die deze verschillende individuele elementen zelfs opsomt.

Er werd dus wel degelijk in concreto uitgelegd op grond waarvan er in zijn specifiek geval een risico bestaat op een schending van artikel 3 EVRM.

Bovendien benadrukt verzoeker dat de algemene veiligheidssituatie in zijn specifieke regio van herkomst wel degelijk in zijn individueel geval een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in de zin van artikel 9bis aangezien de situatie daar zodanig ernstig is dat elke burger enkel en alleen omwille van zijn aanwezigheid in de regio een reëel risico loopt om aan een ernstige bedreiging voor zijn leven en persoon te worden blootgesteld (zie aanvulling van 15.06.2020).

Ook in zijn actualisatie van 04.10.2021 wordt verder ingegaan op de verslechterde situatie in de provincie Nangarhar na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 de welke de veiligheidssituatie dus wel wijzigt, doch geenszins verbetert, en al zeker niet voor iemand als verzoeker die zich de westerse denkwijze heeft eigen gemaakt.

Verwerende partij brengt in de bestreden beslissing geen concrete argumenten aan waaruit het tegendeel zou moeten blijken.

Dat verzoeker verwijst naar een algemene veiligheidssituatie betekent daarom in se geenszins dat het louter een algemene bewering betreft.

Dit is ook wat uw Raad oordeelde in een arrest van 28 november 2014 (n° 134.153).

...

In deze beklemtuut verzoeker dat hij in de actualisatie van 04.10.2021 ingaat op de gewijzigde situatie in Afghanistan na de machtsovername van de Taliban. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat er een afname is van het willekeurig geweld in Afghanistan na de machtsovername hiermee de indruk wekkend dat de situatie verbeterd is. Zij wijst echter niet op het veranderende geweld dat juist door het nieuwe regime wordt geïnstalleerd en wat gezien het verwesterd profiel van verzoeker hem in concreto blootstelt aan een verhoogd risico op vervolging of ernstige schade in geval van terugkeer. Nochtans geeft verzoeker dit duidelijk aan.

Hierbij is het daarnaast veelzeggend dat uw Raad bij arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 oordeelde dat er indicaties van gedragingen van de Taliban zijn die een ontwrichtend effect hebben op de reeds zeer precare socio-economische omstandigheden. Uw Raad geeft nog aan dat de huidige rapporten met de nodige voorzichtigheid moeten gelezen worden gezien verschillende instanties niet meer naar behoren functioneren zoals voorheen en dat de huidige socio-economische en humanitaire situatie mogelijks binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt."

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dus overduidelijk dat geen zorgvuldig, volledig en actueel onderzoek werd gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM in geval van verwijdering van verzoeker.

Verzoeker voert aan dat de beslissing derhalve manifest in strijd is met artikel 3 EVRM.

Een schending van deze bepaling kan dan ook worden aangenomen.

Uit voormelde motivering kan niet worden afgeleid dat een reële toetsing aan verzoekers grondrechten werd uitgevoerd bij het nemen van de verwijderingsbeslissing.

9. Bovendien, moet volgens vaste rechtspraak een administratieve rechtshandeling, om te voldoen aan de formele motiveringsplicht die wordt opgelegd in de Wet Motivering Bestuurshandelingen, de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die hieraan ten grondslag liggen; die motivering moet afdoende zijn om de belanghebbende in staat te stellen terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoekers bovendien toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing en bijgevolg hem toelaten het wettelijk en pertinent karakter van deze beslissing te begrijpen, alsook de opportuniteit om deze in rechte aan te vechten (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009, C.E. 14 juin 2002, n° 107.842).

Het kan niet serieus betwist worden dat de motivering van de bestreden beslissing niet beantwoordt aan deze vereisten van de formele motiveringsplicht.

Bovendien verwijst verzoeker nog naar de rechtspraak van uw Raad die een schending aanneemt van de formele motiveringsplicht waar uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van het bestreden bevel tegemoet is gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet (zie RvV 5 augustus 2016, nr. 172.878; RvV 31 oktober 2016, nr. 177.241 en RvV 24 november 2016, nr. 178.356).

Gelet op het voorgaande kan worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing is genomen in flagrante schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in samenhang met artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

"In het enige middel aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 3 EVRM.

Hij betoogt dat, hoewel het niet uitdrukkelijk blijkt uit de bestreden beslissing, deze niet anders gelezen kan worden dan zijnde een verplichting tot terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan. Er zou geen rekening gehouden zijn met zijn grondrechten. Hij stelt dat verwerende partij had moeten onderzoeken of hij een risico riskeert op onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. In de bestreden beslissing wordt geen melding gemaakt van de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst. Hij verwijst dienaangaande naar hetgeen hij heeft uiteengezet aangaande de eerste bestreden beslissing.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat gelijktijdig met het bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker in kennis werd gesteld van de beslissing waarbij zijn verblijfsaanvraag om humanitaire redenen, conform artikel 9bis onontvankelijk werd verklaard en in dewelke uitvoering werd

gemotiveerd omtrent artikel 3 EVRM. Verzoeker toont niet met verwijzing naar een rechtsbeginsel aan dat het Bestuur verplicht is de motivering van de beslissing waarbij de aanvraag 9bis onontvankelijk werd verklaard integraal over te nemen in de bestreden beslissing. Het volstaat dat het Bestuur er rekening mee heeft gehouden alvorens verzoeker te bevelen het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd, conform artikel 7, eerste lid-1° van de Vreemdelingenwet, gesteund op het feit dat verzoeker thans in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum, hetgeen niet door hem wordt betwist. Hij beperkt zich met zijn betoog beperkt tot een louter theoretische discussie, die de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantast. Hij blijft ook thans bij huidig verzoekschrift in gebreke aan te tonen over een geldig verblijfsdocument te beschikken en nog minder dat hij beschikt over documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit zoals bepaald in artikel 2, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft aldus niet het minste belang bij zijn betoog en maakt geen schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Waar hij stelt naar Afghanistan dient terug te keren, blijkt dit niet uit de bestreden beslissing. Er wordt enkel gesteld dat verzoeker bevel gegeven wordt het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat, zoals uit de bespreking van het middel aangaande de beslissing 9bis, duidelijk blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar Afghanistan, in tegenstelling tot zijn ongestaafd betoog, geen risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM.

In het administratief dossier bevindt zich een synthesesnota waarin alle elementen conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werden geëvalueerd.

Er dient eveneens verwezen te worden naar de ingediende aanvraag 9bis met vermelding van de daarin aangehaalde elementen waarvan verzoeker op hetzelfde ogenblik als de voorliggende beslissing in kennis werd gesteld.

Verzoeker toont met zijn algemeen betoog niet aan dat het Bestuur verzaakt zou hebben aan een belangenafweging conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hij slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Door louter opnieuw te verwijzen naar dezelfde elementen die reeds werden uiteengezet in de aanvraag 9bis, wordt een schending van de door verzoeker opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van de door hem aangehaalde rechtsbeginselen inzake het bevel om het grondgebied te verlaten wordt niet aangetoond.

Het enige middel inzake het bevel om het grondgebied te verlaten is niet ernstig."

Dit verweer is niet relevant. De Raad heeft immers, in zijn arrest nr. 261 143 van 27 september 2021, als volgt geoordeeld:

"2.2.2. De Raad herinnert in dit kader vooreerst aan zijn arrest nr. 237 609 van 30 juni 2020, waarbij de eerder ten aanzien van de verzoeker getroffen beslissing van 9 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd vernietigd. Deze eerdere bijlage 13 bevatte nochtans veel uitgebreidere motieven omtrent de risico's bij een terugkeer. Er werd toen immers als volgt gemotiveerd:

"Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, merken we op dat u tijdens uw gehoor bij het CGVS in het kader van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus dd. 02/03/2018, verklaarde te vrezen aanzien te worden als een spion en welgesteld persoon na jaren van verblijf in Europa. Vooreerst merken we op dat het CGVS in haar beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van oordeel was dat uw stelling berustte op een louter vermoeden en u daar geen concrete aanwijzingen voor had. Gesteld werd dat dit niet volstaat, aangezien men zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen. Daarnaast verklaarde u in de voormelde vragenlijst niet te

kunnen terugkeren naar Afghanistan om omdat u er problemen heeft, de situatie er erg moeilijk en instabiel is, het een land in oorlog is en uw zich in België probeert te integreren. Ook tijdens uw gehoor bij het CGVS dd. 02/03/2018 verwees u naar de algemene onveiligheid in Afghanistan. Het CGVS was dienaangaande van oordeel dat u naliel het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Het stelde bovendien dat het niet over elementen beschikte die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die er toe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Bijgevolg oordeelde het CGVS dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

In het kader van uw beroep tegen de beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht en het bevel om het grondgebied te verlaten, herhaalde u uw vrees die u tijdens uw gehoor bij het CGVS dd. 02/03/2018 uitte, namelijk te worden aanzien als spion of welgesteld persoon, evenals een vrees voor terugkeer omwille van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. U haalde in het kader van deze beroepsprocedure diverse bronnen aan die recenter zijn dan het rapport van UNHCR van 19 april 2016 waarop het CGVS zich voornamelijk baseerde voor de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

U verwees onder andere naar het rapport "Country of Origin Information Report - Afghanistan Individuals targeted under societal and legal norms" dd. December 2017 om uw stelling te staven dat u bij terugkeer naar Afghanistan als spion of welgesteld persoon zal worden beschouwd en om die reden te vrezen voor uw leven. Vooreerst merken we op dat het rapport zich uitlaat in algemene bewoordingen en u louter het vermoeden uit bij terugkeer als spion of welgesteld persoon te zullen worden beschouwd zonder in concreto deze vrees voor vervolging aan te tonen. Verschillende passages in het rapport tonen aan dat het om louter blote verklaringen gaat, die gebaseerd zijn op een subjectieve vrees. Zo lezen we in het rapport ondermeer "[...] fears claimed by Afghans returning back from the West [...]" "Sources indicate that returnees from the West fear being labelled by insurgents as spies"; "[...] returnees fear of the security situation stopped them from leaving home"; "[...] returnees fear from being kidnapped for ransom for this reason"; "The Australian government states in a 2015 report that there are occasional reports of alleged kidnapping after return" (eigen onderlijning - een kopie van het rapport wordt aan het administratief dossier toegevoegd).

Uit de Country of Origin Focus - Afghanistan - Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod dd. 18/03/2019 (update) blijkt bovendien dat "[...] geweld in de regio van de stad en het district voornamelijk gericht is tegen overheids personeel" (een kopie van dit document wordt aan het administratief dossier toegevoegd).

In het Returnee and IDP monitoring report dd. 18/05/2018, wordt het volgende gesteld: "By comparison, 58% of 2017 returnees report difficulties with the host community, although these difficulties almost always relate to lack of jobs and cost of living, rather than discrimination. [...] Fewer than 1% of returnees or ID Ps report ethnic discrimination, extortion, disputes with host communities or that host communities are unwelcoming. This roughly corresponds with the findings from UNHCR's 2016 returnee monitoring exercise - during the second round of returnee monitoring, 89% of returnees stated that they had a positive relationship with their host community, 10.5% stated that they had a neutral relationship, and only 0.5% reported a negative relationship." (een kopie van het rapport wordt aan het administratief dossier toegevoegd).

Bovendien vond er op 27 en 28 november 2018 een Geneefse conferentie met betrekking tot Afghanistan plaats, waarbij er in het communiqué het volgden vermeld wordt: "The effort of the government regarding voluntary and safe return and sustainable reintegration is fundamental to peace and stability. Participants appreciated the government's return and reintegration policies and plans and called for their accelerated implementation." (een kopie van het communiqué wordt aan het administratief dossier toegevoegd).

We merken bijgevolg op dat het niet volstaat te verwijzen naar bronnen die een algemene beoordeling geven over de veiligheidssituatie in Afghanistan enerzijds en de problematiek inzake verwesterde Afghanen na terugkeer anderzijds. Het loutere feit dat u het vermoeden uit bij terugkeer naar Afghanistan als spion of welgesteld persoon te zullen worden beschouwd, zonder deze vrees voor vervolging in concreto aan te tonen, volstaat niet om een mogelijke schending van artikel 3 aannemelijk te maken. Daarnaast wijzen we er op dat u het nalaat bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld te Jalalabad. Tot slot maakt u niet aannemelijk dat u een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het loutere feit dat u verwijst naar bronnen die een

algemene beoordeling over de veiligheidssituatie in Afghanistan presenteren, volstaat niet om een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken”.

De bijlage 13 van 9 april 2019 werd door de Raad om de volgende redenen vernietigd:

“De verzoeker beroept zich in zijn enig middel op de schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt onder meer dat de gemachtigde, in zijn onderzoek naar de bij zijn onderzoek naar het algemeen gangbare geweld in Afghanistan, een zeer beperkte lezing heeft gemaakt van de Country of Origin Focus – Afghanistan van 18 maart 2019 (hierna: de COI Focus van 18 maart 2019).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu dient erop te worden gewezen dat een eerdere beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd vernietigd (RvV 25 maart 2019, nr. 218 805). De Raad heeft in dit arrest vastgesteld dat de verzoeker bronnen aanhaalt waarvan sommige recenter zijn dan het rapport van het UNHCR van 19 april 2016, waarop de commissaris-generaal zich in de intrekkingsbeslissing van 2 maart 2018 voornamelijk had gebaseerd voor de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. Waar de gemachtigde zich bij de afgifte van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten ermee had vergenoegd te verwijzen naar het oordeel van de commissaris-generaal omtrent de risico's verbonden aan willekeur geweld, heeft de Raad gesteld dat de gemachtigde zelf een onderzoek diende uit te voeren. De Raad heeft besloten tot de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 3 van het EVRM.

Uit de stukken van het administratief dossier (interne nota d.d. 2 april 2019) blijkt dat de gemachtigde uit het vernietigingsarrest van de Raad onder meer heeft afgeleid dat er van de Dienst Vreemdelingenzaken verwacht mag worden dat zij bij een latere beoordeling van een al dan niet schending van artikel 3 van het EVRM, zoals in casu, een zorgvuldig onderzoek voert naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en dat daarin alle gegevens van het dossier mee in overweging moeten worden genomen.

Ook in het kader van het onderhavige beroep staat het niet ter betwisting dat de gemachtigde dient te onderzoeken of de verzoeker bij een terugkeer dreigt te worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Dat deze onderzoeksplicht op de gemachtigde rust, werd reeds door de Raad van State bevestigd in de arresten met nrs. 241.623 en 241.625 van 26 juni 2019:

“De verzoekende partij [de Belgische staat was verzoekende partij bij de Raad van State] moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds

kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling.”

In de bestreden beslissing kan omtrent de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming de volgende motivering worden teruggevonden:

“[...]”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde zich, wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Jalalabad, op belangrijke wijze heeft gesteund op de COI Focus van 18 maart 2019 en de vaststelling dat hierin wordt vermeld dat “[...] geweld in de regio van de stad en het district voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel”. De verwijzing naar de overige rapporten (een COI Focus van december 2017, het Returnee and IDP monitoring report van 18 mei 2018 en de Geneefse Conferentie die plaats vond op 27 en 28 november 2018), betreft minder recente informatie en ook minder relevante informatie aangezien deze informatie niet de veiligheidssituatie in Jalalabad betreft, maar wel de vrees om bij terugkeer als spion of welgestelde persoon te worden beschouwd en de problematiek van de re-integratie van terugkeerders in het algemeen.

In de nota met opmerkingen stelt de verweerder dat de verzoeker niet concreet aantoont dat de COI Focus van 18 maart 2019 te beperkend werd geïnterpreteerd, aangezien hij niet aantoont dat het kennelijk onredelijk is uit voormeld rapport af te leiden dat het geweld in de regio van de stad en het district voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel. De verweerder geeft tevens aan dat de verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde bepaalde elementen zou hebben veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad stelt echter vast de verzoeker bij het verzoekschrift een korte samenvatting heeft gevoegd die het commissariaat-generaal heeft gegeven van de COI Focus van 18 maart 2019, waarin melding wordt gemaakt van regelmatige burgerslachtoffers die vallen bij zelfmoord- of complexe aanvragen. Hoewel in de bestreden beslissing wordt gesteld dat een kopie van de COI Focus van 18 maart 2019 aan het administratief dossier wordt toegevoegd, kan in het voorliggende administratief dossier enkel het voorblad en de inhoudstafel van de 49 pagina's tellende COI Focus van 18 maart 2019 worden teruggevonden. De Raad beschikt dan ook enkel over de inhoudstafel en de korte samenvatting die door de verzoeker werd bijgebracht, doch niet over de concrete en volledige inhoud van de COI Focus die 47 pagina's beslaat. In de samenvatting die door de verzoeker wordt bijgebracht, is nergens de zin opgenomen die in de bestreden akte wordt geciteerd, nl. dat “[...] geweld in de regio van de stad en het district voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel”. Bij gebrek aan de volledige inhoud van de COI Focus van 18 maart 2019 kan de Raad niet onderzoeken of de gemachtigde uit de inlichtingen waarover hij beschikte wel de juiste conclusie heeft getrokken. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Derhalve dringt zich de nietigverklaring van de bestreden beslissing zich op.”

Thans ligt een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten voor, waarin enkel wordt gesteld dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum zodat toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Zoals de verzoeker terecht aanstipt, is de terzake voorziene verplichting tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten ondergeschikt aan de bepaling in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dat het bevel wordt afgegeven “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”. Er kan dus geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven indien dit zou leiden tot een schending van de grondrechten en meer bepaald van artikel 3 van het EVRM.

De Raad benadrukt voorts dat er reeds in het hierboven genoemde arrest nr. 237 609 van 30 juni 2020 op werd gewezen “dat een eerdere beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd vernietigd (RvV 25 maart 2019, nr. 218 805). De Raad heeft in dit arrest vastgesteld dat de verzoeker bronnen aanhaalt waarvan sommige recenter zijn dan het rapport van het UNHCR van 19

april 2016, waarop de commissaris-generaal zich in de intrekkingbeslissing van 2 maart 2018 voornamelijk had gebaseerd voor de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. Waar de gemachtigde zich bij de afgifte van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten ermee had vergenoegd te verwijzen naar het oordeel van de commissaris-generaal omtrent de risico's verbonden aan willekeur geweld, heeft de Raad gesteld dat de gemachtigde zelf een onderzoek diende uit te voeren. De Raad heeft besloten tot de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 3 van het EVRM.

Bijgevolg staat het in deze zaak, met twee arresten die met gezag van gewijsde zijn bekleed, vast dat het de verweerder toekomt om bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zelf een onderzoek te voeren omtrent de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. Ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan de verweerder hier dan ook niet onder uitkomen.

Het gegeven dat in de eerste bestreden beslissing, op ambigue wijze, wordt geïnsinueerd dat de verzoeker naar Islamabad, Pakistan, kan gaan om zijn aanvraag in te dienen, is hierbij niet relevant. Artikel 1, 5°, van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat een dergelijke verwijderingsbeslissing de vrijwillige terugkeer impliceert van de betrokken vreemdeling "naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf". Het blijkt in casu niet en de verzoeker heeft in zijn verblijfsaanvraag ook geenszins aangegeven dat hij in Pakistan over enig verblijfsrecht beschikt, en evenmin blijkt dat Pakistan zou kwalificeren als het "land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten". Bijgevolg legt het thans bestreden bevel, in tegenstelling tot hetgeen de verweerder voorhoudt in de nota met opmerkingen, wel degelijk een terugkeerverplichting op naar verzoekers land van herkomst, Afghanistan, en bijgevolg kwam het de verweerder tevens toe om te onderzoeken of de terugkeer van de verzoeker al dan niet een schending uitmaakt van zijn door artikel 3 van het EVRM beschermde grondrechten.

Samen met de verzoeker stelt de Raad vast dat de verweerder bij de afgifte van het thans bestreden bevel verzuimd heeft om een zorgvuldig onderzoek te voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM waarin alle actuele gegevens van het dossier mee in overweging moeten worden genomen. De Raad verwijst hierbij naar de bespreking van het eerste middel en stelt vast dat naast de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 8 maart 2021 in het administratief dossier geen andere, recente, beoordeling van de algemene veiligheidssituatie in verzoekers land (Afghanistan) en regio (Nangarhar) kan worden teruggevonden. Zoals reeds hoger gesteld, volstaat het niet om enkel vast te stellen (en dit dan nog op onzorgvuldige wijze) dat de loutere vermelding van artikel 3 van het EVRM niet volstaat en dat de verzoeker zijn algemene beweringen niet op de eigen situatie betreft, maar ligt ter zake wel degelijk op de verweerder zelf een onderzoeksplicht.

Gelet op het feit dat de eerder door de Raad vernietigde bijlage 13 een uitvoerige motivering bevatte omtrent de gevolgen van de verwijderingsbeslissing in het licht van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming, dient in casu te worden aangenomen dat de gemachtigde bij de daaropvolgende beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (dit is dus de thans bestreden beslissing) in de bijlage 13 zelf de motieven betreffende zijn onderzoek naar de risico's op een schending van artikel 3 van het EVRM diende op te nemen. De verweerder heeft dit echter niet gedaan.

Bijgevolg dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en een schending van (het procedurele luik) van artikel 3 van het EVRM te worden vastgesteld.

Bijkomend wordt ambtshalve ook een schending van het gezag van gewijsde van 's Raads arresten nr. 237 609 van 30 juni 2020 en nr. 218 805 van 25 maart 2019 vastgesteld.

Het tweede middel is derhalve gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing."

De Raad stelt vast dat de tweede bestreden akte (wederom) enkel vermeldt dat aan de verzoeker, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, het bevel wordt gegeven om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, zonder echter in de bijlage 13 zelf de motieven betreffende het door de verweerder gevoerde onderzoek naar de risico's op een schending van artikel 3 van het EVRM op te

nemen. De verplichting om hieromtrent uitdrukkelijk te motiveren volgt *in casu* uit het gezag van gewijsde dat uitgaat van 's Raads arrest nr. 261 143 van 27 september 2021.

Bijgevolg wordt nogmaals een schending vastgesteld van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het tweede middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 mei 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE